



**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Sæculum Quintum. Continens res in Ecclesiæ memorabiles, quæ
contigerunt ab anno 400. ad annum Christi 500.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)


SÆCULUM
QUINTUM.

Continens res in Ecclesia memo-
 rabiles, quæ contigerunt ab anno
 400. ad annum Christi 500.

DECAS I.

* *Ab anno 400. ad annum 410.* *

401. **S**ANCTUS Porphyrius Gazæ Episco-
 * **S**pus & Joannes Cæsariensis Metro-
 politanus navigârunt ambo simul Constan-
 tinopolim ut impetrarent apud Arcadium
 subversionem templi Marnæi (erat id fa-
 num Jovis Gazæ famosissimum,) & totius
 gentilitatis extirpationem, quod etiam
 impetrarunt in gratiam pueri Theodosii
 recens baptizati : Eudoxiâ, cui Porphy-
 rius felicem partum masculæ prolis vatici-
 natus erat, piâ fraude huic negotio faven-
 te. Cùm enim parvulus Theodosius a
 baptisterio ad palatium regiâ pompâ por-
 taretur, libellum supplicem Præsules por-
 rexerunt, cui infans elato nonnihil capite
 annuere visus est, manum scilicet suppo-
 nente

nente & occultè caput attollente eo, qui ferebat charum & nobile pignus speratæ diu & auspicatæ felicitatis. Quæ res ab Arcadio ut cœleste quoddam omen credita facilem eum reddidit ad edictum expediendum non tantùm de templi Marnæi sed omnium fanorum demolitione: Quem in finem missus Cynegius cùm copiis qui Marnæum disturbaret. Contigit tunc, ut cùm clausum ab idoli sacrificulis templum à Christianis aperiri non posset, puer septennis repente exclamans Syriacâ primò patriâ linguâ (postea verò, ut appareret ipsum DEO movente & suggerente loqui) Græca tam ipsi, quàm omnibus loci incolis penitus ignotâ, modo planè extraordinario iusserit templum comburi, & eius loco basilicam in formam crucis ædificari, quod etiam sumptibus Eudoxiæ magnificè factum est, frementibus licèt gentilibus & sacerdotibus fani in furorem actis.

Huic Gazensi causæ favit tantùm consilio Chrysostronus, opere autem ipso prodesse non potuit, propter Eudoxiam animo acerbè averfam, quòd à Chrysostrono reprehensa esset de viduæ Theognosti cuiusdam vinea, quàm Imperatrix injustè ademitt, & reddere noluit. Ob quam causam

sam

sam à sancto Antistite etiam ingressa ecclesie prohibebatur, Addunt quidam, etiam viduam Alexandrinam ab eadem vexatam & Theodoricum insidiis appetitum propter divitias, quas S. Præsul in pauperes distribui curaverat, quibus percita mulier non tantum se commotam in Chrysofomum, sed etiam furiosam demonstravit.

Moritur S. Martinus Episcopus Turo-
nensis, ante & post mortem miraculis
clarus.

(402.) Chrysofomus & Theophi-
lus Alexandrinus dissident inter se, semina
dissidii spargentibus Monachis Origeni-
stis, qui desperantes se (multum licet la-
borante & mediante Chrysofomo) posse
flectere suum Episcopum Theophilum,
à quo Ægypto expulsi sunt, libellum ob-
tulerunt Arcadio aded criminationibus
plenum, ut de vita ipsius ageretur. Cre-
diderunt aliqui id factum connivente
Chrysofomo: quam ob causam accersitus
est Constantinopolim Theophilus, & vix
non caput ejus in discrimen adductum,
atque inde odium ejus in Chrysofomum,
quo Eudoxia atrociter usa est.

Eandem ob causam venit eodem tem-
pore Epiphanius Constantinopolim, &
lapidem omnem movit, ut Chrysofomus
damna-

damnaret libros Origenis. Nec diu ibi
commoratus brevi inde discessit, iratus
tam Eudoxiæ, quam Chrysofostomo: illi
quidem, quod non potuerit eam acrius
accendere contra Origenistas; huic au-
tem, quod eisdem favere visus esset; In
qua sanctorum virorum contentione factus
est uterque vates alteri: mortem Chry-
sofostomus. Epihanio eodem anno, ante-
quam Cyprum attingeret, prædixit; Epi-
phanius autem Joanni imminens exilium,
ambo fatidici nimis vera vaticinati sunt.

• S. Anastasius Romanus Pontifex migra-
vit ex hac vita, cui Innocentius Albanus
Innocentii filius successit. Dissidium
quoque ortum est inter Presbyteros & Di-
aconos non Romæ tantum sed passim in
ecclesiis, quod inde ortum, quia Diaconi
cæperunt spernere Presbyteros & elato
supercilio se se illis præferre; Presbyteri
econtra à vulgo veluti vilipendi, & Diaconis
post haberi. Cum enim bonorum eccle-
siæ administratio esset penes Diaconos, hæc
plus cum populo ex officio conversaban-
tur, unde & plus reverentiæ & obsequi-
is exhibebatur, quam Presbyteris. Ex
quo contigit & illud ecclesiasticæ disci-
plinæ, & ordini ac præcipuè statui sacer-
dotali non mediocre detrimentum, ut si

Dia-

Diaconi in Presbyteratûs ordinem ab Episcopis elevari deberent, Ecclesiæ necessitate & Presbyterorum penuriâ id exigente, multi propterea conquererentur, quòd per hoc viderentur non tam provehî ad majora, quàm ad inferiora demitti & degradari. Cui malo sæpius in Ecclesia repullulanti pluribus in conciliis, ac præcipuè in synodo Romana, in concilio Arlatensi & Andegavensi remedium adhibitum, & in radice exscindenda strenuè laboratum est.

✱(403.)✱ Chrysostronus in concione acerbè exagitat mulieres, & cum exordium sumpisset ab illo Regum 3. cap. 16. *Congregate ad me Sacerdotes dedecoris, qui comedunt mensam Jezabel* hæc tanquam de se dicta essent Eudoxia interpretata, quæ tunc Severianum Cabalensem, Antiochum Ptolemaidis & Acacium Bœrensem Episcopum adversarios conjuratos Chrysostroni Constantinopoli alebat, exilium eidem machinata, in hunc finem Chalcedone in suburbio, loco ad *Quercum* dicto à Theophilo Alexandrino cum triginta sex Episcopis adversæ factionis conciliabulum instituitur, in quo Chrysostronus iniquè de 40. criminibus accusatus, cum comparere nollet, causatus legitimum concilium & judicium

cium non esset, ipse tanquam contumax Imperatoris decreto, Eudoxiâ fortissimè stimulante, militum manu sub vesperum in navim violenter coniectus Prenetum Bythinæ emporium ingenti populi lamentatione & planctu deportatus est. Verùm ingenti mox terræ motu facto unde Imperatoris cubiculi concussi pars magna concidit, populo insuper ad seditionem vergente, quamprimùm plurimis nunciis missis in urbem revocatus est, funalibusque & cereis accensis in reducis honorem, & Bosphoro linitibus cooperto exceptus est, tantâ pompâ & gaudio, ut non ab exilio sed à victoria redire videretur.

Celebratur Concilium Generale Carthagine contra Donatistas.

Alaricus cum ingenti exercitu Gothorum irruit in Italiam, Romam dirèpturus, sed ad Pollentiam urbem Liguriæ per Stiliconem magnâ clade afficitur, quâ penitus deletus, imò & barbarus Rex captus esset, nisi proditor, ipse Stilico perfidiosè illum elabi permisisset, jam de Filii sui imperio quàm de republica, sollicitior, cum tamen utrumque perdidit.

(404.) Romæ exhibentur iterum in Ludis sæcularibus vetita pridem à Christianis Imperatoribus gladiatorum spectaculaque

O

laquæ

quæ ut impediret Telemachus quidam monachus divino æstuans Spiritu in circum gladiatorum per copiosum populum intrepidus se intulit ad ludos cruentos disturbandum, sed à furentibus spectatoribus lapidibus obrutus est, qui ideo in Martyrū numero tabulis ecclesiasticis infertus legitur, Honorius autem novo edito ejusmodi superstitionis spectacula in perpetuum prohibuit, quem fraudulenter Gentiles ad permittendos ludos induxerunt.

Ludi celebrantur Constantinopoli statuâ argenteâ Eudoxiæ hunc in finem erectâ super columnâ porphyrepticam prope ecclesiam, quam insolentiam uti & impietatem (quâ Simulacrum Eudoxiæ velut Cybeles idolum superstitionis ritibus per provincias deferebatur) graviter in concione ad populum Chrysostronus reprehendens, Eudoxiæ furores aliquamdiu doloso sub cinere latentes resuscitavit, quæ protinus accersitis Constantinopolim omnibus Episcopis, Chrysostrono contrariis, curavit eum denuo in conciliabulo malignantium accusari, quod expulsus sententia concilii Chalcedone ad *Quercum* habitum sine concilii auctoritate rediisset. Excipiebat ille quidem id ab Arianis statutum, aliud

aliunde autem se à 31. Episcopis absolutum esse, sed prævaluerunt apud Arcadium adversarii, ut ille imperaret Chrysofomo ab Ecclesia facessere: non cessit autem his minis & mandatis Pastor fidelis, obtendens, ecclesiam sibi à Deo non Imperatore concessam esse. Pridie ergo Paschatis cum baptismum publicè celebraturus procederet, jussu Arcadii milites immixti omnia tumultibus & cædibus miscerent, adeò ut ecclesia à barbaris occupata putaretur. Æstus furoris tantus fuit ut ipsum baptismum effuso sanguine fidelium vulneratorum, imò etiam Christi sanguine, qui tunc temporis sub speciebus vini in calice Eucharistico asservari solebat, vestes militum aspergerentur. Chrysofomus inter hæc ad unicum sibi relictum confugium ad Romanum Pontificem legitimum actionum suarum judicem appellavit, missaque quatuor Episcoporum legatione ad Innocentium Summum Pontificem (quod idem Arcadius quoque fecerat ut significaret Pontifici, quæ in synodo adversus Chrysofomum statuta erant) domi suæ se continuit, factione autem adversariorum Episcoporum apud Imperatorem prævalente, antequam Româ responsum daretur, Vinculus à militibus abductus,

ductus, & ad Cucufum oppidum Armeniam minorem inter & Ciliciam translatus est, ibidemque omni benevolentia ab Episcopo & fidelibus exceptus locum à natura asperum præsentia sua nobilitavit. Fatores autem ejus Joannitæ appellati diè posthæc vexati, Romam ad Innocentium confugerunt, qui monuit Honorium Imperatorem tunc in Occidente, ut ad fratrem scriberet, jussitque in causa Chrysofomi ab Orientalibus & Occidentalibus Episcopis Thessalonicae synodum celebrari.

Statim à Joannis egressu ignis divinitus ex ejus throno exiliens meridie in altum assurgens, totam basilicam incendit, & ab ea disjunctum senatus palatium cum multis ædificiis, per medium populum innoxie transfiliens concremavit, servatâ mirabiliter ædiculâ in qua sacra vasa conservabantur, ne calumniæ sacræ suppellectilis quasi à Joanne furtim ablatae in absentem torqueri posset. Dira deinde quæstio per præfectum ethnicum habita de Joannis fautoribus, tanquam incendii auctoribus, ut etiam infantes quidam cruciarentur, sed aliud elici non potuit, quam divinam Nemesis has flammæ magni piaculi ultrices immisisse. Accidit quoque aliud gravius malum, grando enim inusitatae magnitudinis

Armeni-
anslatus
ab Epi-
a natura
Fau-
lati dire
centium
um Im-
fratrem
fofthomi
Epifco-
rari.
ivinitus
in altum
lit, & ab
um mul-
innoxie
abiliter
bantur,
quasi a
m tor-
per pre-
nis fau-
ous, ut
tur, sed
am Ne-
ultrices
gravius
agnitu-
dinis

dinis Constantinopolim lapidavit, & qua-
triduo post obiit Eudoxia cum in utero
ejus fætus immortuus computruiffet. Lo-
culus ejus mortualis cui cadaver impositum
erat, continuo motu visus est agitari, in
signum terrificum, quod ipsa in sanctissi-
mum virum Episcopos armasset, & tantos
in Ecclesia motus concitasset.

Chrysofthomo in Episcopatum successus est
Arsacius Ecclesiæ Constantinopolitanæ Pres-
byter, vir ut ait Palladius quem pisce facun-
dia & cantu ranæ superârunt, & factum id
videtur magno & occulto Dei judicio, ut in
locum facundissimi viri succederet homo
imperitus & sacrarum exercitationum
prorsus ignarus.

Contigit hoc anno disputatio S. Augu-
stini cum Felice Manichæo, in qua victus
Felix suam ejuravit hæresin, & multis ut
idem facerent exemplo præluxit. Unde
etiam Hippone hæc secta penitus extin-
cta est.

✽(405.)✽ Episcopi Italiæ Honorium
compellunt precibus, ut fratri suo Arcadio
scribat, ejusque auxilio synodus Thessa-
lonicæ celebretur, & Joannis causa ter-
minetur, quæ Orientem & Occidentem su-
spensum & distractum tenebat.

Incipit se detegere hæresiarcha Pela-
gius

gius Monachus, qui diu sub ovina pelle lupus ecclesiæ delituit.

HÆRESIS PELAGII.

Pelagius Monachus Anglus & Voluptarius hæresiarcha sequentes errores docuit.

1. Hominem naturalibus arbitrii sui viribus mereri posse vitam æternam absque gratia DEI quâ de re cum argueretur à fratribus, dogma suum sic lenivit, ut diceret dari gratiam, non quasi ad hunc effectum consequendum necessariam. sed ad eum tantum facilius obtinendum.
2. Persuadebat suis posse absque divina gratia omnia DEI præcepta servari.
3. Illam DEI gratiam, sine qua nihil boni agere possumus, ajebat Pelagius sitam non esse nisi in libero arbitrio, quod nullis suis præcedentibus meritis ab illo accepit nostra natura, ad hoc tantum ipso Deo adjuvante per suam legem atque doctrinam, ut discamus, quæ sperare & quæ facere debeamus. Quæ temeraria doctrina pugnat manifestè cum verbis Christi Joan. 15. Sine me nihil potestis facere.
4. Censebat gratiam Dei, per quam à peccato liberamur, nobis secundum merita nostra concedi, qui fuit error manifestâ contradictione seipsum refutans, siquidem gratia illa esset prima & non prima.
5. Pelagius putabat justorum vitam esse in hoc mundo ab omnibus peccatis immunem.

6. Charitatem arbitrabatur non esse donum DEI, scientiam autem maxime, quamvis S. Paulus aperte dicat, scientiam sine charitate tantum inflare.

7. Orationem credebat prorsus inutilem esse ad impetrandam peccatoribus conversionem, vel fidelibus fidei incrementum & perseverantiam, causatus adhuc omnia satis esse liberum arbitrium.

8. Docebat suscepto baptismo liberum arbitrium haudquaquam peccare amplius posse.

9. Negabat esse peccatum originis & nasci infantes sine originali contagione; baptizari autem, ut à bono in melius promoveantur.

10. Sine baptismo decedentes infantes aiebat extra Dei regnum quidem futuros, vitâ tamen ac beatitudine æternâ fruituros.

11. Dicebat Adamum si non peccasset, moriturum tamen fuisse: & reipsâ non merito culpe, sed nature conditione mortuum esse.

12. Osiores fuerunt Pelagiani paramentorum & vestium, quæ in missæ sacrificio adhibentur.

13. Neque electorum neque reproborum determinatum esse numerum sibi Pelagius persuadebat.

✽(406.)✽ Radagaisus Scytha & Paganus cum ducentis suorum millibus Italiam inundat, & vastat, sed ab Huldino & Saro

Hunnorum & Gothorum regibus magna strage deletur, insolentes tunc ethnici sacrorum suorum restorationem audacter petebant, jactantes ethnicum Regem Radagaisum ad Deorum suorum cultum restaurandum missum esse, sed docuit eventus, quibus viribus Dii eorum polleant, quando sine ulla sanguinis effusione aut cruento certamine totus exercitus paganus intra Fesulanos montes conclusus ab Hunnis & Gothis (qui cum Arianis tunc communicabant) languore & inedia confectus; Radagaisus consumpto majore ex parte milite suo captus & capite plexus est: languidi autem & captivi milites singulis aureis venditi, aut ut ait Orosius singuli captivorum greges singulis aureis venderunt, & qui primò totam Italiam terrore, postmodum eandem mancipiis impleverunt.

Legati Innocentii Papæ & Honorii Constantinopolim missi ad Arcadium, & Episcopos pro causa Chrysofomi legitimâ synodo dirimenda, malè excipiuntur, imò ne in urbem quidem intronissi, in castello quodam detenti sunt, litteris eis per vim ereptis, & uni ex legatis (erant autem Legati sex Episcopi) fracto per tribunum pollice. Et quia novo Episcopo

Attico

Attico communicare noluerunt, putri navigio impositi sunt, & pecunia nauclero promissa est, ut eos perderet.

Sed cum Lampfacum pervenissent, mutatâ navi incolumes Romam redierunt. Ideo Innocentius Atticum (qui Arfacio post quatuor menses Episcopatus sui defuncto successerat) & Theophilum Alexandrinum cæterosque Joannis persecutores damnavit. Joannes autem hoc anno ex Cucuso ob grassantes Isauros, translatus est Arabissum.

Hoc anno Samuelis prophetæ ossa ex Silo Constantinopolim translata sunt magno triumpho, pompam Arcadio Imperatore ducente.

Vigilantius natione Hispanus patriâ Calaguritanus Presbyter ecclesiæ Barcinonensis virus suæ hæreseos, quod diu retinuit apertè nunc evomit, quem sic confutavit S. Hieronymus, ut eum non jam Vigilantium sed Dormitantium meritò appellaret.

HÆRESIS VIGILANTII.

1. *Sanctorum venerationem, & invocationem rejecit, & iis qui Sanctorum sepulchra visebant ac reliquias honorabant, idololatriæ notam inurebat, & cereos accensos ad sepulchra Martyrum deridebat.*

O s

2. Mi-

2. Miracula, quæ in ecclesiis Martyrum fiebant, præstigijs diabolicis adnumerabat.

3. Vigilijs Sanctorum repudiabat, in Ecclesia antiquitus usitatas, unâ tantum vigiliâ paschæ contentus.

4. Fejunia ecclesiastica contemnebat.

5. Impugnabat Virginitatem & cœlibatum.

6. Paupertatem voluntariam aspernabatur & nullius meriti faciebat.

7. Vetabat quidpiam mitti Hierosolymam in subsidium & solatium fidelium egenorum.

8. Monachos à sancto suo proposito & instituto vivendi abstraherebat.

✠(407.)✠ Honorius edictum promulgat contra hæreticos, quo non tantum Donatistas, sed etiam Manichæos, Phrygos & Priscillianistas bonorum publicatione profecutus est, & intestabiles declaravit. Barbari Vandali & Volani depopulantur Europam ac præcipuè in Gallia grassantur, quas clades dolenter deplorat S. Hieronymus, & adscribit partim labefactatæ disciplinæ ecclesiasticæ in Gallia, partim Stiliconis ambitioni, qui barbarorum operâ uti voluit, ut in filium Eucherium regnum transferret.

Chrysostronus Arabyssum mutat cum Pithyunte, quò à militibus perductus, & durè in via habitus est: sperabant enim adver-

adversarii crebrâ locorum mutatione viribus jam multam languentem & attritum facile sic interiturum. Nec fefellit opinio, eò enim cum pertrahitur, in templo quodam Comainis propinquo pernoctans, audit à S. Basilisco ejus loci Episcopo, Nicomediæ sub Maximiano Martyrio affecto hanc vocem *Confide frater Joannes, cras enim simul erimus.* Quare candidâ veste se se induens & Sacramentis omnibus munitus eodem die animam exhalavit 18. Kal. Octob. & in eadem cum Basilico ecclesia sepultus est. Vixit annis 52. Mensibus octo, & sedit Episcopus annos 9. menses sex & dies 20. Vir quo eloquentiorem vix habuit Ecclesia & constantiorem, imò & doctiorem, quem ipse S. Apostolus Paulus privatis colloquiis erudit. Eo demortuo Innocentius & Occidentales non prius cum ejus iudicibus communicare voluerunt, quam ejus nomen in sacra diptycha sive tabulas ecclesiasticas referretur, expuncto nomine Arfacii & Attici, ut eum verè Episcopum Constantinopolitanum mortuum atque in cœlo receptum esse, posteritas cognosceret. Theophilum quoque Alexandrinum anathemati cum aliis Episcopis, subiectum gradu deposuit, & Arcadium cum Eudo-

xia ab Ecclesiæ communionem reiecit, Anathematis fulmine his verbis tonante.

SENTENTIA EXCOMMUNICATIO-
NIS IN PERSECUTORES CHRYSOSTOMI LATA.

Itaque ego minimus, & peccator cui thronus
magni Petri creditus est, segrego & rejicio te,
& illam (scilicet Eudoxiam) à perceptione
immaculatumque mysterium Christi Dei nostri
Episcopum etiam omnem ac Clericum Ordinis
sanctæ DEI Ecclesiæ, qui administrare aut ex-
hibere ea vobis ausus fuerit, ab ea hora quâ pre-
sentes litteras meas legeritis, dignitate sua ex-
cidisse decerno. Quod si, homines potentes cum
sitis, quenquam ad id vi adegeritis, & Canones
nobis à Salvatore per sanctos Apostolos tradi-
tos transgressi fueritis, Scitote id vobis non
parvum peccatum fore, in illa iudicii die, cum
neminem hujus vitæ honor, & dignitas adjuva-
re poterit, arcana autem & abdita cordium sub
oculos omnium effundentur & exhibebuntur.
Arsacium quem pro magno Joanne in thronum
Episcopalem produxistis etiam post obitum ex-
auctoramus, uno cum omnibus, qui consilio
cum eo communicarunt, Episcopis, cujus etiam
nomen sacro Episcoporum albo non inscribatur.
Indignus enim eo honore est, qui Episcopatum
quasi adulterio polluerit. Omnis siquidem plan-
tatio

ratio, quæ à Patre nostro in cælis plantata non est, eradicabitur.

Arcadius lectis his litteris quamprimùm responforiis redditis demissè, quoad potuit, sese excusavit, ignorantiam multorum prætendens, quæ ab Episcopis adversus sanctum virum nefariè acta sunt: contestatus etiam satis severè propterea Eudoxiam suam à se reprehensam esse, veniamque ac absolutionem ambos rogare, quam etiã Innocentius paternè impertivit.

Honorius autem minimè contentus hæc fratris sui & Eudoxiæ submissione, & resipiscentiã, bello illato tam enormia facinora ulcisci decreverat, jamque expeditionem paraverat, sed aliò, ad tyrannos scilicet comprimendos, ac nominatim Constantinum quendam infimæ conditionis hominem Imperatorem à militibus proclamatum, convertere coactus, à fraterna correptione destitit.

✠(408.)✠ Arcadius vitã excedit anno ætatis suæ trigesimo primo, relictis liberis Theodosio, Pulcheria, Placilla, Arcadia & Marina, obiens eùm sciret Honorium fratrem suum offenso animo esse, Theodosium parvum Imperatorem Regi Persarum Isdegerdi commendavit, à quo missis Præfectis viris insignibus ac nominatim

natin

natum Authemio imperii Curatore præstantissimo viro, sororis etiam Pulcheriæ pietate, prudentiâ, cæterisque præclaris virtutibus fideliter custoditus & educatus parvus Theodosius magnus postmodum Imperator evasit.

Religio Christiana magnis incrementis à S. Marutha in Perside propagatur.

Stilico comes, Honorii & Imperii quasi Magister (cujus duæ filiæ Maria & Thémantia Honorio nupserant ambæ tamen virgines obierunt) postquam Alanos Suevos & Vandalos, Populares suos donis illæctos in Honorium excitasset, detectâ nunc tandem fraude & perfidis Machinationibus caput suum appeti videns in ecclesiam Ravennæ confugit, miro Dei judicio, ut asylum in ecclesia quæreret, qui tempore S. Ambrosii jus Ecclesiæ violare non est veritus: Militibus autem afferentibus tantum sibi ejus custodiendi curam, non autem necis inferendæ mandatum commissum esse, ecclesiæ asylo egressus illis se credidit. Sed alio decreto protinus ab Honorio ad milites transmissio capite truncatus est. Sic periit vir ambitiosus, & tantum Religioni addictus, quantum res ejus sinebant, daturus fortè Imperio alterum Julianum, certò certius Eucherium ethni-

ethnicum, qui templa Deorum pateface-
re jam decreverat.

Posthæc omnia Stiliconis acta abolita
sunt, quâ occasione usi Donatistæ ipsa
etiam decreta Honorii, tanquam & illa
Stiliconis fuissent, contemptui habuerunt.
Unde Synodo Carthaginensi deferente
iterum de insolentia Donatistarum apud
Imperatorem, decreta omnia ab eodem
conformari debuerunt; indicto silentio
& quiete, nisi majestatis læsæ rei esse &
puniri vellent.

HÆRESIS COELICORUM

*P*AUCI sunt qui mentionem faciunt de Cœli-
colis. Baronius ait fuisse Christianos, sed ta-
men Apostatarum nomine potius censendos quâ
hereticorum, & quantum colligitur ex historicis
à Christianâ fide transferunt ad Judaïsmum, ita
tamen, ut cum scirent Judaicum nomen esse cur-
tis abominabile, non Judæi sed Cœlicolæ dici
voluerint; nec sub Judæorum Patriarchis sed
sub aliis sibi præpositis præfectis degebant,
quos Majores nominabant. Ut ex S. Augu-
stino colligitur.

Theodosius Imperator hoc anno com-
pescit Judæos, Christianos ritus impiè ad-
ulterantes; die namque solenni quo ce-
lebrare solebant memoriam magni bene-
ficii præstiti in Amanis depreSSIONE &

Mar-

Mardochei exaltatione, fingentes se festivo incendio comburere imaginem Amanis suspensi, Christum Crucifixum flammis sacrilegis injecerunt, & multa in contemptum Christianæ fidei peregerunt, quibus commotus Imperator, ut par erat, sacrilegia pœnis multavit, & legibus positæ insolentiam frænavit,

✽(409.)✽ Alarico ad vindicandam mortem Stiliconis Romam cingente exercitu, Ravennæ Eucherius filius Stiliconis & Serena conjunx, ipsiusque Honorii soror patruelis ejusdem perfidiæ cum Patre conscii ac rei, laqueo suffocati sunt. Obsidio autem Urbis auro redempta est. Persolutis Alarico quinquies mille libris auri, & tricies mille libris argenti, quater mille tunicis sericis, ter mille pellibus Coccineis, piperis pondere, quod ter mille libras coæquaret: Ad has opes solvendas cum impar esset exhaustum ærarium, Deorum simulacra auro argento & gemmis, quibus recens, Eucherio favente, exornata erant, conflata sunt. Sic quidem hac vice urbs soluta est obsidione, sed non diu liberâ pace & securitate frui licuit, quin iterum cincta in angustias extremas adigeretur.

Alarico ad redintegrandam obsidionem
novis

novis offensis irritato, & Divino Numine (ut ipse Alaricus contestatus est) ad cladem urbi inferendam impellente, & hoc flagello castigare volente, delicta populi plurimum adhuc superstitionibus ethnicis dediti, Honorii, quamvis piissimi Imperatoris pravis tamen aulicorum consiliis inducto ad relaxandam ethnicis libertatem.

Vandali, Alani, & Suevi irruunt in Hispaniam quam supra modum affligunt, Deo gravissima illorum scelera præcipue impurissimam libidinem plectente per Vandalos infirmissimum & ignavissimum tunc temporis populum, sed pudicum, ut Salvianus scribit.

(410.) Alaricus iterata obsidione adigit Romanos ad eligendum Imperatorem Priscum Attalum tum temporis urbis Præfectum, qui mox Alaricum & Valentem Duces militiæ dixit, & Consulem fecit gentilem suum Tertullum, omnes Arianos, qualis & ipse Attalus fuit. Monuit tunc Alaricus sapienter Attalum, ut Drumanam cum copiis barbaricis in Africam mitteret, atque inde Heraclianum Honorii ducem expelleret, ille autem improvide Constantem seu Constantium cum paucis militibus eo præmisit, qui primo ad-

ad-

adventu cæsus ab exercitu Heracliani Africam afferuit Honorio, atque sic vanis vatum & augurum responsis Attalus delusus est: antequam porrò res ejus in Africa conciderent, moverat adversus Honorium Ravennæ degentem, & jam Ariminum usque duxerat exercitum, quando ei Honorius purpuram obtulit, & consortem Imperii creare voluit. Sed hæc respuit Attalus, & Honorio Insulam duntaxat promisit, in qua securè viveret. Cumque jam miser Honorius naves pararet, quibus ad Theodosium in Orientem confugeret, noctu subito magnus militum numerus, ex Oriente Ravennam appulit, quibus fretus Ravennæ aleam belli subire decrevit. Accessit & illud Attalo incommodum quòd Heraclianus jam victor frumentum ex Africa deferri prohibuerit. Unde famines ingens secuta, quæ tanta fuit, ut matres filios suos voraverint, & pretium humanis carnibus in circo peteretur. Huic ut provideret Attalus in urbem revocatus est, quare Attalo propter imprudentiam iratus Alaricus, purpuram eum spoliat, & ad Honorium transmittit, ipsum autem apud se cum Ampelio filio retinet, ut utriusque ab Honorio vitæ securitatem & veniam obtineret. Sic Alaricus barbarus ar-

biter

biter Imperii videbatur. Cujus ex voluntate pendebat tunc Imperatores creare, iterumque deponere.

Roma adhæc tertiâ vice obsidetur, Sarrus enim Hunnorum Dux cum trecentis suis strenuissimis in Alaricum tunc stabilem pacem cum Honorio inire volentem, improvisò irruens, multos Gothos interemit: unde iratus Alaricus Honorio, quasi hujus cladis auctori, rediit ad obsidendam Romam, quam etiam cepit; dato tamen prius suis mandato serio, ut ab eorum sanguine sibi temperarent, qui ad SS. Petri & Pauli basilicas confugissent. Neque hoc tantùm, sed & vasa sacra eisdem ecclesiis reddita:

Gentiles acerbius à victoribus, Christiani autem humanius, tractati; urbs tamen direpta cum multo sanguine, grassationibus & stupris, qualia à barbaris expectari potuerunt: capta tunc quoque Galla Placidia soror Honorii & Arcadii Araulpho desponsata, magno dedecore Romanorum, quia his nuptiis Imperatorius sanguis cum barbarico commixtus est.

Alaricus victoricibus copiis totum ferme Imperium sibi vendicare potuisset, sed quadam veluti amentia percussus sponte reliquit, deseruit urbem, & cum palabundo milite

milite

iterum hostili ferociâ eam depopulatus est, & inde abductam Gallam Placidiam ad forum Cornelii, seu Imolam duxit uxorem.

Honorius quanquam obrutus undique tyrannis, res tamen Ecclesiæ sollicitè curat, & collationem Carthagine habitantium Catholicorum cum Donatistis plurimum promovet, unde specialibus etiam beneficiis à cælo donatus, Operâ Constantii & Wiphilæ præstantissimorum Ducum suorum ab omnibus tyrannis triumphat.

Conciliî porro acta memorant ex parte Catholicorum totius Africæ Episcopos convenisse ducentos octoginta sex, cum ferme centum viginti in suis ecclesiis senectute & morbis præpediti remansissent, essentque eo tempore sexaginta sedes Episcopales suis pastoribus orbatæ, ex parte verò Donatistarum centum quinquaginta novem: & Donatistæ quidem per tractorias sive publicas vecturas undequaque in unam pompam congregati Carthaginem ingressi, specioso & composito ad ostentationem agmine, omnium oculos in se converterunt. Cum econtra Catholici ad ostentationis vanitatem evitandam seorsim singuli appulissent: disputatum est per plures dies acerrimè, & ut refert S. Augusti-

gusti-

gustinus plurimi Donatistarum luce veritatis convicti resipuerunt, aliis in hæresibus sua & arrogantia inveteratis perseverantibus.

Synesius Episcopus Ptolemaides hoc eodem anno in Pentapoli synodum coëgit, adversus Andronicum Præfectum violentorem Asyli ecclesiastici, qui dicere ausus fuerat, *quod nullus Andronici manus effugeret, etiamsi ipsius Christi pedes teneret.* Hominem hunc blasphemum separavit Synesius, & synodus universa à communione egregio ecclesiasticæ fortitudinis atque vigoris monumento. Quo Anathemate exterritus Andronicus tandem resipuit, & inter lapsos tam insignem pænitentiam peregit, ut Ecclesiæ reconciliari promereretur.

Dignissima memoratu historia illa est, quam de Synesio hoc anno Baronius scribit in annalibus. Habuit Synesius amicum Evagrium nomine, Philosophum ethnicum, quem cùm Synesius ad Christum convertere conaretur excipiebat ille de multis dogmatibus Christianorum creditu difficillimis, atque inter alia de centuplo reddendo post hanc vitam pro elemosynis, inter pauperes in Christi nomine dispersis. Sed cùm etiam quoad hoc

E va-

Evagrio satisfecisset Synesius, manus tandem dedit, & factus Christianus largitus est ei tria auri centenaria in pauperes eroganda eâ conditione, ut Synesius ipsi cautionem manu propriâ scriberet, quòd Christus illud aurum in altero sæculo esset redditurus. Factum id est, & post aliquot annos Philosophus moriens præcepit filiis suis, ut unâ secum illam cautionem sepe-
 lissent. Tertia post die Synesio ipse apparuit, jussitque recipere Chirographum suum, quòd a Christo abunde ipsi satisfactum esset, cùmque Synesius aperto sepulchro Chirographum reciperet, reperit in eo confessionem accepti debiti recenti manu Evagrii exaratam his verbis. *Ego Evagrius Philosophus tibi Sanctissimo Domino Synesio salutem. Accepi debitum in his litteris manu tuâ conscriptum, & satisfactum mihi est: Simplicius nullum contra te habeo jus, propter aurum, quod dedi tibi, & per te Christo Deo, & Salvatori nostro.* Baronius.

✽(412.)✽ Hæresis Pelagii à Cœlestico Carthagine propugnatur, sed mox opprimitur à Paulino, atque à Concilio Ecclesiastico unâ cum auctore, tum ibi tum Romæ, damnatur. Quanquam aliàs in Joviniano, à quo venenum Pelagius hausit, damnata jam fuerit.

Donna-

Donatistas aliosq; hæreticos, quos Honorius Imperator ferro, exiliis, & mulctis persequitur, S. Augustinus calamo & scriptis exagitat.

Theophilus Alexandrinus Episcopus migrat ex hac vita: de cuius obitu refert S. Joannes Damascenus ex Isidoro Diacono, quòd cum nunquam S. Joannis Chrysostomi nomen passus esset recitari in Ecclesia, propterea animam agere non potuerit, donec allatam imaginem S. Chrysostomi veneratus esset: quâ resipiscentiæ & detestatione erroris sui moriès expiavit, quod vivus pertinax deliquit, & magnâ æstimatione tituloq; Sanctitatis expiavit. Præmonitis prius Presbyteris, ejusdem ecclesiæ, & nominatim Cyrillo, qui ei in Episcopatu successus fuit, ut in Diptycha sive albû Sacrum sancti hujus nomen reponeret, cui ipse pertinaciter & injustè obstatus esset. Quod & alia apparitione cœlitus S. Cyrillo postmodum factâ adimpletum est.

✠(413.)✠ Heraclianus in Africa nimium potens homo crudelis, & jam pridem si minus nomine, re ipsa tamen tyrannus, nunc manifestam tyrannidem arripuit & cum classe trium millium & Septingentarum navium Romam appulit, sed littore egres-

egressus, occurſu Comit̃s Marini territus
& in fugam verſus, unâ tantùm navi ar-
reptâ Carthaginem rediit, ubi militari
manu interfectus eſt. Fuiſſet Marinus in-
ſigni triumpho Romæ decoratus, niſi cum
exercitu ſuo traiciens in Africam ad Per-
duelles domandos Marcellinum virum e-
ruditione & pietate inſignem à Donatiſtis
per calumniam inſimulatum occidi juſſiſ-
ſet: ob quam cauſam non ſolùm triumpho
privatus, ſed etiam Roman, ex Africa re-
vocatus & tanquam privatus, vel ad pœ-
nam vel ad pœnitentiam dimiſſus: Marcel-
linus autem in tabulas Eccleſiaſticas relatus
Martyribus annumeratus eſt.

✱(414.)✱ Attalus à Gothis, qui eum
Imperatorem per tyrannidem fecerant,
derelictus, in mari captus eſt, & Duci Con-
ſtantio vivus traditus, poſtquam ab Hono-
rio in triumpho ductus eſſet, Lipparæ,
truncatâ priùs manu, vivere jubetur. Dig-
nus ſanè fuiſſet tyrannus iſte non manu
tantùm ſed omnibus corporis membr̃s
mutilari; ſed Honorio ſufficiebat de Go-
this, de gentilibus quorum ſuperſtitionem
Attalus promovebat, & de Arianis, quo-
rum hæreſin profitebatur, inò etiam de
Diis, qui vanis reſponſis vanos homines
inflamabant, victo & capto Attalo, tri-
umphâſſe.

P

Ho-

Honorius Imperator per Dulcitium tribunum Donatistas iterum exagitat: quos inter aliqui, ut martyrum honoribus a suis afficerentur, spontaneâ morte se ipsos potius perimere maluerunt, quam ab Ecclesiis suis in exilium, prout jubebantur emigrare, qua in re quid sibi agendum esset Dulcitius Augustinum tunc consuluit, & responsum obtinuit, melius esse paucos quosdam suis ignibus in quos se præcipitabant infani, aut suis manibus perire, quam si universi sempiternis gehennæ ignibus arderent.

S. Augustinus Origenis, & Priscilliani hæresin per duos (Avitos, alterum Hierosolymâ, alterum Româ in Hispanias vientem) ibidem sparsam, fortissimis disputationibus & scriptis persequitur; negat tamen ullo in casu mentiri licere, quod tum quidam fieri posse putabant, qui ut Priscillianistas explorarent, se quoque eadem dogmata profiteri imprudenter simulabant.

HÆRESIS AVITI ORIGENIS, ET AVITI VICTORINI DISCIPULI.

*I*nter alios errores Origenis & Priscillianis, eo quoque delirare fecerunt populos, ut crederent damnatos aliquando ex inferno liberandos & salvandos, quin & ipsum diabolum resisterent.

tuendum. Qui error non eodem modo ab omnibus afferebatur: alii enim credebant omnes omnino salvandos, alii tantum Christi baptis- mate ablutos, qui participes facti essent corporis ejus in quacunque heresi vel impietate vixissent: alii non omnes baptizatos, sed tantum Catholico- cos, quantumvis male viventes, alii denique omnes, præter illos, qui pro peccatis suis eleemo- synas facere negligenterent. Adeò ut qui face- rent, quamvis inter ipsas eleemosynas suas ne- farie ac nequiter viverent, salvandi essent post aliquam purgationem.

(415.) S. Stephanus Proto-Mar- tyr in miraculis redivivus apparuit, cum ejus venerandæ reliquiæ una cum Gama- lielis & Nicodemi, de quibus in Evange- lio & actis Apostolorum, atque Abibi ejus- dem Gamalielis filii, corporibus, divinitus in somno ab ipso Gamaliele S. Luciano Presbytero in territorio Hierosolymorum, revelatæ sunt, à quo admonitus Joannes Episcopus Hierosolymitanus corpus S. Stephani ex Ecclesia Caphargamata, ubi primo condita fuerunt, magnâ pompâ Hierosolymam transtulit. Variis mira- culis inventionem hanc exornantibus.

S. Augustinus consulit S. Hieronymum, quid sentiendum sit de origine animarum, quas Origenes docuit in cœlo peccasse &

in pœnam detineri corporibus tanquam carceribus. Responsum autem ab Hieronymo aliud non retulit, quam impedito sibi aliis rebus in hanc tam difficilem questionem enodandam incumbere non licere, unde etiam S. Augustinus verecundiam tanti, doctoris ex humilitate respondere recusantis verecundiâ compensavit, & vivente S. Hieronymo nihil de quæstione tam difficili tantique momenti scribere voluit, sicut etiam Gregorius Theologus, cum impares huic difficultati enodandæ humanas vires esse asseveraret, animarum creatori Deo rem integram commisit. In sententiam porrò, quam tenet de facto ecclesia, animas recens à Deo creari & corporibus infundi, fuit propensior tunc temporis S. Hieronymus, quod ipse in Epistola ad S. Marcellinum professus est: & S. Augustinus postmodum fortissimè propugnavit quatuor ea de re libris conscriptis.

Judæi multos Christianos Alexandriae interemerunt, noctu, vulgato rumore, injectas esse faces ecclesiæ, quas dum extinguere parabant Christiani, à Judæis jugulati sunt, quare Cyrillus omnes Judæos urbe expulit, quam à temporibus Alexandri Magni jam incolebant. Unde exortum

tum quoque tumultuosum dissidium Orestem inter urbis præfectum & Cyrillum, ita ut plurimi Nitriæ Monachi pro Cyrillo dimicaturi Alexandriam advolarent, qui Parabolani commixti (erant autem Parabolani; vel Paraboles Clericorum quædam species infirmis & peste afflatis inservientium) audaci quodam facinore Orestem contumeliosè tractârunt, & vulnerârunt; Populus igitur pro præfecto urbis exurgens monachos repulit, & cum dissensiones inter Cyrillum & Orestem fovere crederetur Hypatia Theonis Philosophi filia, virgo doctissima omnium tunc temporis Philosophorum & castissima, quam Synesius in suis Epistolis Dominam & magistram nuncupat, membratim ab Alexandrinis discerpta est, & fœderis inter utrumque initi miserabilis victima extitit.

Sed & alio quodam immuni facinore causam suam pessimam Judæi tunc temporis fecerunt: in loco enim Inmestar Chalcidem inter & Antiochiam puerum Christianum Cruci alligârunt, & in sublime suspensum verberibus, ad mortem usque cruciârunt: quo scelere commotus Theodosius jussit Judæis omnes præfecturas (quibus fungebantur tunc temporis inter

Christianos) abrogari, aliasque poenas infligi, quod ipsum paulò post in Occidente Honorius sancivit. Quòd enim Christiani Principes de perfido hominum genere curassent bene mereri, fecit eosdem facti efferi, ut tam nefanda patrare auderent.

Pucheria Soror Theodosii sexdecim annorum Virgo prudentissima & piissima ab eodem in Imperii consortium adlecta declaratur, Antiocho ab Isdegerde Perfarum Rege, qui ad instituendum Theodosium missus erat, revocato & in ordinem redacto.

Hoc tempore inventum est corpus S. Zachariæ in territorio Eleutheropolis Palaestinae, revelatione de eo facta ab ipso sancto Propheta, servo cuidam nomine Calimero, Praefecto villæ Cophar, in qua ipse conditus erat, qui etiam integer omnino & prorsus incorruptus inventus est.

(416.) Orosius Hispanus Presbyter reliquias S. Stephani transfert in Hispaniam: cumque navigio in Insula Minorica è Balearibus unâ appulisset, partem ibi Reliquiarum reliquit, quarum virtute præter alia insignia miracula, factum est, ut spatium unius septimanæ quingenti & quadraginta Judæi ad fidem Christianam conversi sint: quod Severus Episcopus mex
lit.

litteris circularibus notum fecit Ecclesiis, ut perspicerent omnes Hagiomachi, quam Deus mirabilis in sanctis suis, qui aridis ossibus & pulveri hominis Christiani tantam vim indidit, ut cælica quadam potentiâ corda lapidea durissimæ gentis emolliret, & ad Deum converteret.

Hoc anno duo Concilia habita sunt, Carthaginense sub Aurelio Africae, & Milevitanum sub Sylvano Numidiæ præsulibus, in utroque damnatus est Pelagius, & data ad Innocentium litteræ ut, eam hæresin conficeret. In Synodo autem Milevitanâ data est cura Augustino, ad hanc hæresin exagitandam, quod & cumulatè præstitit.

Distinctio circa hoc tempus usurari cœpit, inter nomen Domini & Domni, ita ut nomen Domni tantum ecclesiæ primatibus & Præsulibus attribueretur, nomen autem Domini in ecclesia ad Deum supremo cultu adorandum adhiberetur.

✽(417.)✽ Innocentius moritur & Zosimus Papa creatur.

Factum est hoc anno, ut pascha per supputationis errorem legitimo tempore non celebraretur in ecclesia, quem errorem, ut scribit Paschasius Episcopus, Deus manifesto miraculo ostendit, & fideles admonuit,

nuit, cū in ecclesia quadam baptisterium nocte paschali ex se per miraculum aqua repleri solitum, hoc anno, die quo perperam pascha celebrabatur nempe octavo Kalendas Aprilis, nullā aquā imple-retur; die verò, quo secundū ordinarium & rectum computum pascha celebrandum erat, videlicet decimo Kalendas Maij fons sacer secundū consuetudinem, aquam baptizandis Catechumenis sufficientem virtute quadam divinā stagnaverit. De ejusmodi fontibus baptismalibus per miraculum die paschatis repleti solitis tum in Oriente tum in Occidente memorant etiam Cassiodorus, & Gregorius Turonensis, quibus videlicet Deus tum ipsi baptifino, tum Cæremoniis in baptismali fonte benedicendo adhiberi in ecclesia consuetis, reverentiam conciliare voluit.

✱(418.)✱ Æstuaverunt hoc anno sancto Zelo adversus Pelagium & Cœlestium, eorumq; asseclas, & impia dogmata tum Concilia PP. tum præcipuè S. Augustinus: sed & fraudibus, hæreticis consuetis, usi ambo Zosimum egregiè deceperunt. Cœlestius enim Romam profectus Pontifici libellum obtulit tanto artificio contextum, ut ex eo purissimus, omnique

ex parte Catholicus appareret, Pelagius quoque litteras ad eundem misit tam dolosâ hypocrisi dulcoratas ut cum Pontifex tanquam Catholicum, datâ ad Patres Africanos Epistolâ, reciperet; Herotem verò & Lazarum Episcopos Gallos & accusatores Pelagii, calumniatores declararet: deprehendit tamen postmodum Zosimus quantopere iudices ab æquilibrio justitiæ deflectant, si parte non utrâque auditâ præcipitem sententiam, pronuncient. Quare iudicium, quod tulit, revocavit, & saniore emendavit, Pelagium & Cœlestium omni pietatis larvâ penitus abstractâ, coram universali Ecclesia damnando, & Catholicâ communione extirpando.

Honorius Imperator exagitat Judæos, Synagogis incensis, & exauctorationibus eorum, qui honoribus & magistratibus fungebantur, bonorum expoliationibus & similibus vexationibus, cogitans eos hæc modo, exemplo Minoricensium Judæorum virtute SS. Reliquiarum Protomartyris Stephani converforum, ad fidem compellere: sed cum obstinaciores invenirentur, cessatum est tandem ab his mediis violentis, & post quatuor annorum gravissimam exagitationem, id tantum Imperato-

ratoriis edictis mandatum est, ut Synagoga erecta non quidem amplius incenderentur, sed nec novae posthac erigerentur.

Diem obit Zosimus, cui successor datus est Bonifacius Presbyter: sed orto mox schismate pars minor & deterior huic opposuit Eulalium Archidiaconum, fretum Symmachi auctoritate, cujus potentia tunc plus nocuit Ecclesiae quam schisma.

Placidius Valentinianus, vulgò Junior dictus, nascitur Ravennae Patre Constantio Caesare, & Matre Placidia, honestissimi matrimonii dignissimus fructus.

✽(419.)✽ Eulalius Pseudo-Pontifex potentia Symmachi urbis praefecti roboratus & insolens factus Bonifacium persequitur, & Honorium suis machinis fraudulentis inducit, ut Bonifacio, si non iniquus non satis tamen aequus videretur. Verum triumpho tandem virtus Bonifacii emittitur, & rem ecclesiae simul erexit, postposita & domita, Eulalii insolentia. Cum enim Honorius utrumque Ravennam advocasset, atque interim Adulceum Episcopum Spoletinum Romae in Paschate Sacra facere, & Synodum congregare jussisset, prohibitis severè contendentibus ambo- bus ad urbem accedere, posthabitâ pro-
hibi-

hibitione Eulalius clam in urbem irrepfit, ideoque faceffere juffus eft, & caufa Bonifacio adjudicata. Decretum postmodum eft ab Honorio, postulante eodem Bonifacio, ut fi post hujus mortem duo eligerentur, neuter Epifcopus effet. Illyricus quidem cum fuis congerronibus nugatur, Eulalium verè Pontificem, Bonifacium autem intrufum fuiffe; fed homini hæretico, faventi Schismatico, fides danda non eft.

Hoc anno multæ urbes in Palæftina terræ motibus conciderunt, & Chriftus Dominus fupra montem Oliveti fe palam videndum præbuit in nube, cujus afpectu multi gentiles facris aquis tingi voluerunt, quorum in candidis veftibus crux refulfit, Ducis teflera, cujus militiam & fidem fequebantur. Hujus rei occasione fparferunt multi diem ultimum judicii extremi imminere, de quo Zacharias prædixerit *venturum eum fuper montem fandum*, & Hefychius ad Sanctum Auguftinum fcripfit de noviffima die, cujus figna jam viderentur. Quem Auguftinus ideo redarguit & demonftravit diem hunc nondum prædici poffe, populis adhuc innumeris existentibus, qui verbum Dei nondum accepiffent.

HÆRESIS VITALIS PELAGIANI.

AB ipso Pelagii nomine Vitalis se abhorre-
simulabat, ex ejus tamen doctrina dogma
impietatis plenissimum hauriebat: videlicet non
esse fundendas ad Deum preces, pro idololatriis,
aliisque rebus fide orbatis, ut ad fidem veniant.
Sed satis esse, si doctrinae veritas proponatur:
credere autem vel non credere à libero illorum
pendere arbitrio, non autem à gratia Dei pro-
veniente.

HÆRESIS VINCENTII VICTORIS
ROGATISTÆ.

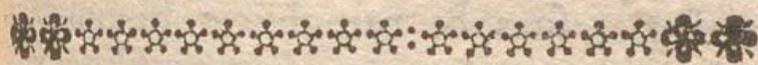
Scripsit de origine animæ contra S. Augusti-
num, ut suaderet animam non ex nihilo, sed
ex Dei substantia conditam esse. Contra quem
vice versâ scripsit S. Augustinus, & quidem eâ,
ob juveniles ejus annos, suavitate ac prudentiâ,
ut se à S. Augustino devictum ingenuè confessus
sit, & emendârit.

✱(420.)✱ Constantius ab Honorio in
Imperii consortium adsciscitur, sed prin-
cipatum tantum degustavit.

Perfæ persecutionem crudelem conci-
tant adversus Christianos, causam ad hos
motus Audâ Episcopo præbente, qui Py-
reum (templum id erat in quo Ignis Per-
sorum Deus colebatur) demolitus est, nec
illud reædificare voluit, quanquam moni-
tus à Rege. Quapropter tum ipse neci-
tra-

traditus est, tum omnes ecclesie Christianorum diruta & crudelissima in omnes Christianos persecutio desæviit, tantam scilicet Audæ zelus importunus tempestatem commovere potuit, quæ multorum sanguine placari non potuit: hinc tametsi laudabiliter fecerit Audas templum demolitum non resuscitando, quia ejusdem impietatis est adorare idola, & templa idolis erigere, minimè tamen probat Theodoretus, quod templum cum tanto periculo & damno ecclesie destruxerit.

S. Hieronymus Catholicorum magister & lumen mundi anno ætatis suæ 91. ut aliqui scribunt, diem suum obiit, cujus imagini in ecclesia leo appingi consuevit, in hieroglyphicum, quod adversus hæreticos veluti leo in eremo rugierit.



DECAS III.

** A 420. ad 430. **

421. **T**heodosius uxorem duxit filiam
 * Leontii Philosophi ante baptismum dictam Athenaidem, postea verò Eudoxiam cognominatam, Virginem artibus liberalibus excultissimam, prudentissimam & pul-

IANI.
 abhorre
 na dogma
 elicet non
 dololatrie,
 veniant;
 ponatur:
 ro illorum
 Dei pra.
 TORIS
 Augusti-
 hilo, sed
 tra quem
 idem ca,
 rudentid,
 onfessu
 aorio in
 d prin-
 conci-
 ad hos
 ui Py-
 is Per-
 est, nec
 moni-
 e neci
 tra-

& pulcherrimam quæ in laudem mariti sui elegantissimum poëma composuit de bello Persico. Dicunt quidam Pulcheriam has nuptias callidè conciliâsse, ut ipsa (fratri suo uxore minùs familiâ & opius avitis potente concessâ,) in imperio sola omnia posset.

✽(422.)✽ Celebris hic annus est natâ Eudoxiâ filiâ Theodosii & Eudoxiæ, cujus natales magnæ gaudio in Oriente celebrati sunt, nec minor lætitia fuit in Occidente.

✽(423.)✽ Obiit Honorius Imperator cùm imperâisset ab obitu Theodosii Patris sui annis ferè 28. & vixisset annis 39. Vir religione quàm armis major, quâ tamen multos tyrannos & infinitos propè barbaros debellavit, & sustulit. In suis ducibus felix, quamvis proditoribus & infidis: qui victorias suas & reipublicæ fortunatam administrationem non suis consiliis, sed Deo, precibus suis exorato, debuit.

Obiit etiam Bonifacius, cui S. Cælestinus successit, & quidem satis pacificè: quamvis enim Eulalii factio adhuc glisceret, metu tamen Honorii adhuc viventis repressa est.

✽(424.)✽ Theodoretus vir de Ecclesia Catholica meritissimus, Episcopus Cyri

crea-

creatus (quæ civitas octingentas paræcias numerabat) Regionem illam Macedonianis hæreticis expurgat, plusquam decem millibus illorum ad ecclesiam redeuntibus, cum tamen vel unum ex eis Deo lucrari, tunc temporis miraculum videretur.

Beda ad hæc tempora refert miraculum quod in libello suo Bonifacius descripsit, de puero Judæo, qui cum Christianis sanctam Eucharistiam sumpsit, & domum rediens, ac spiritûs ardore succensus clamavit iteratò se Christianum fieri velle, quem Pater furore infaniens in furnum ardentem immisit, unâ cum matre Judæa, quæ contra maritum puero opem afferre eumque manibus parentis eripere conabatur, qui tamen illæsi in flammis servati, & liberari sunt.

(425.) Cùm nullus esset in Occidente qui jure sanguinis imperium gubernandum susciperet, (Honorius enim ante obitum suum Gallam Placidiam Augustam sororem suam, cum ejusdem filiis duobus Valentiniano & Honorio ex Constantio susceptis ob suspicionem cujusdam perduellionis & conspirationis cum hostibus in Orientem transmiserat, ubi à Theodosio perhonorificè excepti sunt.) Hac occasione quidam qui præfecturam præ-

præ-

prætorii gesserat Imperium per tyrannidem arripuit: adversus hunc opprimendum Ardaburius sive Artabures a Theodosio cum copiis missus est. Sed hic Salonis urbe Dalmatiæ profectus & navigans Aquileiam dispersis navibus Ravennam delatus in manus Joannis tyranni devenit, ab eoque in vincula coniectus est. Quod expertus filius ejus Aspar cœli ope & pietate confusus, patrem vinculis exsolvere decrevit: nec defuit auxilium divinum tam piis & fortibus ausis. Angelus enim sub habitu pastoris Aspari se viæ ducem obtulit qui eum cum copiis suis per stagnū Ravennæ adjacens, aquâ divinitus exsiccata, in urbem immisit. Cæsus tunc Joannes tyrannus, Ardaburii rupta vincula, & urbs quæ tyranno faverat direpta est. Qui nuncius cum esset ad Theodosium delatus, dum ludos Circenses spectaret, vestigio populum ad basilicam ipse deduxit, gratias DEO pro tam insigni victoria & bello confecto acturus.

Sed & cum Scythis ingentibus copiis Joanni suppetias ferentibus, pugnandum fuit, qui Duce Boila ipsi Constantinopoli excidium minabantur, Theodosius autem vim suam fortissimâ & validissimam armaturam in precibus constituens, exoravit a Deo

Deo, ut barbaros & duces barbarorum fulminibus, peste, & ignibus è cœlo missis tam malè multati agnoscerent pietatem Imperatoris omni suo exercitu potentio-rem esse.

Nec minùs in Occidente Pietas res imperii fluctuantes stabilivit, Præter omnem spem pace compositâ cum Aëtio, qui sexaginta Hunnorum millia pro Joanne Tyranno adduxerat: sed factâ utrinque magnâ cæde fœdus inivit cum Theodosio, eâ conditione, ut ipse titulo comitis auctus à Placidia reciperetur in gratiam, Hunni autem auro donati in patriam suam reverterentur, atque hoc fœdere Dux egregius servatus est Occidenti, & hostes simul atrocissimi eliminati: Valentinianus autem quod hoc anno accepit, à Theodosio Imperium facilè tueri & servare potuit.

(426.) S. Augustinus annum ætatis agens septuagesimum secundum, Episcopatus autem annum trigésimum secundum universo Clero assistente populóque consentiente adlegit sibi coadjutorem in Episcopali functione Eradium, quem etiam optavit sibi post mortem succedere, cujus rei exemplum recens præcesserat in Severo Episcopo Milevitano, qui sibi successorem vivens designaverat. Hac licentiâ designandi sibi successores multi

ti Episcopi bene & laudabiliter usi sunt. Excrefcente verò hominum iniquitate, cum Antistites successionem in propinquos refunderent, quos carnalis affectus non meritorum excellentia commendaret, eadem postea proscrip̃ta est, sacri canonibus & Pontificum decretis. Post hæc S. Augustinus non nihil sublevatus pastoralibus curis omnia sua scripta relegit, & præter alia adhuc plura de novæ edita duos retractationū libros conscripsit.

✽(427.)✽ Placidia auctore vel Felice vel Aëtio bellū decernit in Bonifacium comitem cum exercitu in Africa degentem, quòd is Regis Wandalorum affinem uxorem duxisset. Tribus tum ducibus expeditio commissa est, Mavortio, Galbioni & Sinori; sed cum hic duos alios sustulisset, ipsèque a Bonifacio cæsus esset, uni Sigisnulto Comiti bellum demandatū est. Huic autem impar Bonifacius ad Wandalos transfretavit, & ex desperatione eis Africam expilandam obiecit, parte ejus sibi reservatā, & duabus aliis inter Wandalos & Alanos auxiliares distributis. Fuit autem Bonifacius iste vir eximius cujus virtutem & merita plurimū antea S. Augustinus laudaverat, & adeò tandem defecit à se ipso, paulatim scilicet & non repente factus fuerit sceleratissimus. H. E.

HÆRESIS THEODORI MOPSVENI ET DIODORI TARSENSIS EPISCOPI.

Fuit Theodoricus Condiscipulus S. Chrysostomi in schola Libanii, postea verò Nestorii hæsiarchæ Magister, homo in luxuriæ cloacam usquè eò immersus (quod Monachismi desertoribus quorum è numero hic fuit, familiare est) ut nullâ eum ratione S. Chrysostomus inde eruere potuerit. Hic enim est ille ipse Monachus lapsus, ad quem Chrysostomus duas dedit epistolas ad erigendum eum, à scditate suâ. Præter alia ejus deliramenta horrenda ejus blasphemiam fuit, quâ in divinis quaternitatem confutuit, & negavit quidquam esse in veteri testamento, quod de JESU Christo ejusq; divinitate per prophetas vel immediatè revelatum sit.

Ejusdem farinae fuit Diodorus Tarsensis Episcopus, quia quamdiu vixit sub larva pietatis astute nefariam suam hæresin tegere novit, ut hypocrisi ejus decepti varii Sancti Patres Basilius, Chrysostomus, Cyrillus & Theodoretus laudes viri hujus tanquam acerrimi propugnatoris Ecclesiæ commemorârint & crebro deprædicârunt: deprehensum est autem quod latuit venenum post mortem in scriptis monumentis, relictis, in quibus duos filios adstruit alterum seorsum qui de semine David & sancta Virgine natus est, & alterum propriè Filium Dei, qui

qui ipse error quoque pestilens Theodori Mop-
suestiensis erat, & blasphema quaternitas perso-
narum. Ut verò lupum pelle ovinâ contegeret
Diodorus, simulavit unum se Christum docere,
hoc tantummodò nomen Patri Verbo & unige-
nito Filio tribuens: gratiam verò illi depu-
tans qui ex semine esset; quem etiam filium vo-
cabat, tanquam unitum ei qui secundum veri-
tatem est Filius: unitum scilicet intra solam
dignitatem, auctoritatem & honoris equalita-
tem. Ex his duobus lutulentis fontibus Theodo-
ro & Diodoro Nestorius suam doctrinam im-
piam hausit, & confirmavit.

✠(428.)✠ Genfericus (alii vocant Gei-
fericum) Rex Wandalorum in Africam
cum suis Wandälis movet, eamque co-
piis suis inundat, deterrimis scilicet om-
nium Arianorum in Catholicorum perni-
ciam jam in Hispania conjuratis. Hicom-
nia de populatus, nec ipsis pepercit arbo-
ribus ne scilicet latentibus in antris & syl-
vis ac post discessum suum è latebris pro-
deuntibus auxilio essent. Obvios quosque
internecone delevit, ut non homines sed
dæmones immissos in se Afri quererentur.
Inter hæc mala Bonifacius Comes,
qui hos barbaros provocavit in Africam,
detestatus initam cum Wandälis societa-
tem, per amicos suos in amicitiam cum
Pla-

Placidia & Valentiniano receptus, primò, pecuniâ, postmodum prælio Wandalos repellere tentavit, sed incendium quod excitavit, extinguere prout voluit, non potuit.

Aetius Francos Rheni ripam obsidentes in Germaniam fortiter repellit, & hac victoriâ tam bene visus est de imperio mereri, ut Placidia proditionis crimen ei condonaverit, & ad difficilia reipublicæ tempora reservandus Imperator judicaretur.

Theodosius in locum defuncti Sisinii Episcopi Constantinopolitani Proclo & Philippo, aliisque neglectis, promovet Nestorium, Monachum Antiochenum, qui linguâ erat, potens, & vix alius Episcopatu fungi digniùs incepit, sed & nemo turpiùs deposuit. Quamprimum enim electus est Episcopus, curavit ut S. Chrysostomus coleretur inter Sanctos: exagitavit hæreticos, Gentiles, Judæos & sceleratos, & novam videbatur faciem Christianitatis Constantinopolim induxisse: hæc nimirum eo fine, ut præter suam impietatem, & præter suam hæresin, nulla alia fædior hæresis grassaretur.

(429.) Coelestinus Papa Germanum Antiodorensem Episcopum & Lupum Tre-

Tre-

Trecensem in Britanniam ablegat ad restituendam ecclesiam, & Pelagianam hæresin extirpandam. In hoc itinere sancti Præsules incidere in Genovesam nobilem virginem Parisinam, cui S. Germanus præscius futurorum in arrham desponsationis cum Deo nummum crucis signo notatum & casu repertum donavit. Fuerunt postmodum hæ nuptiæ Parisinis magis salutares, quam omnium reginarum suarum.

Missus est ab eodem Cælestino Palladius S. R. Ecclesiæ Diaconus ac postea Episcopus Scotorum & Apostolus factus, ut gentem illam magna ex parte gentilibus adhuc commixtam in unum ovile congregaret, quod tum ipse, tum successor eius Patricius præclaris gestis præstiterunt.

Nestorius jam honoris sui gradusque certis depositâ ovinâ pelle incipit apparere lupus, & insurgit in Beatissimam Virginem, eamque non *Deiparam*, sed à Deo *genitam* appellat. Cæpit autem hæresin suam disseminare datis ad monachos Ægypti litteris, quibus statim obstetit Cyrillus perhumaniter ad eum rescribens, sed responsum retulit fastu hæretico turgidum, demissiùs autem egit Nestorius cum Cælestino, quamdiu eum in partes suas pertrahere sperabat.

HÆ.

HÆRESIS NESTORII.

1. **JESUM** Christum ex **MARIA** natum prædicabat non esse Deum, sed tantummodo hominem, qui deinde sanctæ vitæ merito dignus habitus sit, ut divinitati conjungeretur, non personaliter per unionem hypostaticam, sed ita duntaxat, ut speciali prærogativâ in eo Divinitas habitaret, undè **JESUM** Christum nequam **Θεὸν** id est Deum, sed tantum **Θεοφύλον** sive Deiferum, nequè Matrem ejus **Θεοτόκον** Deiparam, sed tantum **Χριστότοκον** seu Christiparam vocabat. Et quemadmodum sunt duæ in Christo **JESU** naturæ Divina & humana, sic duas in illo personas statuit, quarum unam vocabat filium Dei, alteram filium hominis seu filium Mariæ. Sic discipulus haud degener à Theodori & Diodori Magistrorum suorum improbitate & turpitudine.

2. Positâ hac personarum pluralitate in Christo agebat in Eucharistia veram carnem contineri, non Dei sed puri hominis justî ac sancti, qui sit templum & habitaculum Dei.

3. Eucharistiam Nestoriani conficiebant ex fermentato pane, eamque sub utraq; specie omnibus tum adultis, tum parvulis comunicabant, asserentes **JESUM** Christum non æquè sub una quàm utraq; specie contineri.

Causa porrò tam fidei doctrinæ in Nestorio fuit

fuit superbia, qua Sanctorum Patrum scripta & expositiones SS. Scripturarum respuebat, omnibus iis fastuosè sese anteponebat, quæ omnium pene hæreticorum ruina est.

✠(430.)✠ Cœlestinus mittit Cyrillo Phrygium (pallium id est, quo significatur plena potestas) eumque constituit Vicarium in iudicanda hæresi Nestorii. Ufus est deinde Cyrillus Phrygio illo in Ephesino Concilio, & in sacris solenniis more Romani Pontificis, & privilegium illud ex eo tempore propagatum est in Alexandrinos Episcopos successores.

Wandali & Alani Hipponem cinxerunt exercitu copiosissimo, concluso intra mœnia ejus Bonifacio, postquam omnes jam urbes Africæ præter Hipponem, Cirrham, atq; Carthaginem sui juris fecerunt. Tercio obsidionis mense S. Augustinus ex febribus magno cum sensu pietatis obiit, cum priùs manuum impositione ægrotum sanasset. Vixit annis 76. Sedit Episcopus 36. ut scribit Possidius Episcopus Calamensis, qui tum Wandalarum metu ad hanc urbem confugerat, Scripta ejus, Hipponem conflagrante, mirabiliter servata sunt.



DECAS IV.

✽ Ab anno 430. ad annum 440. ✽

431. **T**Umultuatur Constantinopoli à Nestorianis, qui Orthodoxis Clericis expulsis, ecclesias sibi vendicant, in quo tumultu templa fuso sanguine profanantur.

Inter ecclesiarum tumultus, coepit simul plebs effervesce contra Theodosium propter tritici penuriam, in tantum ut etiam lapidibus prodeuntem Imperatorem publicis in viis impeterent, nec destitit tamen piissimus Imperator inter has turbas novis sanctionibus Ecclesiasticam immunitatem stabilire & ad majus spatium extendere.

Synodus Ephesina celebratur contra Nestorium Præsidente Cyrillo nomine Cœlestini Pontificis, præsentibus quoque tribus legatis Arcadio & Projecto Episcopis, & Philippo Presbytero. Episcopi in ea numerati sunt supra ducentos. Irenæus quoque Comes & Candidianus comes domesticorum & Nestorianus missi sunt ab Imperatore tantum ut turbas impedirent. Diebus 15. expectatus Joannes Antiochenus Nestorii fautor moras de industria necebat.

Q

tebat.

etebat. Cùmque diu nimis moraretur, in-
 choatum est concilium decimo Cal. Julias
 citatusque Nestorius, sed is venire recu-
 savit, magno fastu, ideoque anathema-
 te percussus & Episcopatu spoliatus est.
 Post dies autem quinque, hoc est, quinto
 Calendas Julias advenit Joannes An-
 tiochenus cum suis Episcopis, quorum
 præcipui fuere Theodoretus & Paulus
 Emiffenus, qui statim in diversorio, in
 conciliabulo cum quibusdam aliis Nesto-
 rianis erroribus Cyrillum & Memnonem
 damnarunt, omniaque concilii acta rescin-
 derunt. Comites quoque Irenæus &
 Candidianus interceptis & retentis Catho-
 licorum litteris Heterodoxorum Episto-
 las miserunt, & ea scripserunt, quæ Ne-
 storii causam fulcirent, ac Cyrilli labefa-
 cerent. Quare Memnon Cyrillus & Nesto-
 rius in custodiam dati, & Imperator jam
 jam in sequiores partes abripi videbatur.
 Tum Nestoriani ut plures haberent secta-
 tores, approbarunt Pelagii dogmata, &
 sic omnes Pelagianos sibi adjunxerunt.
 Joannes vocatus ad synodum venire pro-
 fus recusavit, Episcopis, qui missi ad eum
 fuerunt, procaciter insultans, quare cum
 sui sectariis 35. nominatim ab ecclesia
 præcisus est. Interea juvenalis in his tur-
 bis

bis impetrare conatus est, ut Hierosolyma Palæstinæ præfret, antea sententiâ Nicæni concilii subdita ecclesiæ Cæsariensi. Resistit constanter Cyrillus, nec passus est aliquid decerni, quod iniquum videbatur. Tandem Patres Ephesini videntes, à comitibus se delusos esse, & litteras suas ad Theodosium nequaquam pervenisse, fidum hominem habitu peregrini, inclusis in arundine litteris clam mittunt Constantinopolim; Hic adnitentibus monachis & maxime S. Dalmatio Imperatori fraudes Nestorianorum & comitum patefecit. Itaque depositus est Nestorius, & in ejus locum substitutus Maximianus, data Joanni Antiocheno morâ, ut resipisceret, & Catholica fides, ac Beatissima Virgo de Nestorio gloriosum triumphum reportarunt. Triumphus hujus insigne monumentum fuit extructa Ecclesia in Blachernis sumptibus Placidia Pulcheria, cujus maxime operâ sanctissima Virgo Dei Mater à Nestorii blasphemis vindicata est. Putat Baronius, quod tunc ad majorem cultum Divæ Virginis salutatio Angelica additamentum illud acceperit, *sancta Maria Mater DEI ora pro nobis*; &c. Certè ab eo tempore vix unquam sanctissima Virgo nominata est, quin simul Deipara Maria appellaretur.

Q2

Ne-

Nestoriani autem cum præ furore irigerentur contra Theodosium & Pulcheriam, & aliter nocere non possent, spumantes rabioso veneno has tandem calumnias evomuerunt. Pulcheriæ invisum ideo esse Nestorium quòd illam aliquando comissum cum fratre Theodosio incestus criminatus esset: sed quid mirum contumeliosos fuisse in Virginem Pulcheriam qui blasphemias jactare ausi sunt in Virginem Deiparam.

Meretrix Antiochena hoc anno conversa est à S. Nonno Episcopo Edesseno, dicta prius ab ornatu suo Margarita, postea autem quando relicto cæno libidinis pœnitentiam celebrem egit Pelagia nominata.

Obiit S. Paulinus Nolanus Episcopus, cujus nobile factum nunquam tacebitur, cum datis omnibus bonis suis, ut captivos redimeret, se quoque Wandalis vendidit ut Filium viduæ reciperaret, & factus solitor apud regis barbari fratrem, ex prophético spiritu suo & virtute detectus Nolanam cum multis captivis est honorificè remissus.

✱(432.)✱ Cœlestinus postquam acta concilii Ephesini contra Nestorium probasset & confirmasset Pontificatu suo laudabi-

dābilit̄er & sanctē defunctus ex hac vita migravit in cœlum, Cathedram Petri relinquens successori Sixto Romano hujus nominis tertio, qui ut primum pastorale officium suscepit, curam omnem convertit ad lapsos erigendos. Quare tum ipse, tum etiam Theodosius ad Nestorium ejusque affectas & damnatos ab Ecclesia Episcopos litteras scribunt & ad communionem cum Ecclesia Catholica invitant, sed surdis, plerisque cantatum id erat: id tamen effectum est, ut Joannes Antiochenus cum Pontifice Romano & Cyrillo conciliaretur: Nestorius autem jussus est vivere in monasterio S. Euprep̄ii Antiochiæ, spatio ad pœnitentiam dato, sed quæ fere nunquam ab hæreseon satoribus expectari debet.

Operam etiam reducendis ad Ecclesiam Episcopis hoc tempore indefessam navavit Simeon stylita orbis miraculum, ad quem ex oriente & occidente populi confluerunt, qui in finibus Syriæ Ciliciæque super columnam in solitudine erectam vitam cœlitibus fere parem incomparabili admirandæ sanctitatis exemplo duxit, & simul curam maximam ecclesiæ gerens, & zelo pietatis exæstuans nullam unquam occasionem neglexit, operam suam eidem impendendi, vel consulendo, vel hæ-

reticos oppugnando, vel Gentilium impietatem & Judæorū audaciam arguendo, ut nunquam in columna sua ltaret otiosus.

DE PSEUDO MOSE CRETENSI JUDÆORUM.

IN Insula Creta Judæus quidam veterator Moysen de cælo demissum se fingens, ut fratres suos per mare in terram promissionis deduceret, plurimos ex perfida gente induxit, ut se cum uxoribus & liberis è promontorio in mare præcipitarent, quasi pede sicco undas in continentem usque trajecturi, à quo periculo à Christianis piscatoribus multi extracti sunt, plurimi autem interierunt. Fraude brevi compertâ pars magna Judæorū ad Christum conversa est, quaesitus autem ad necem impostor, nullibi inventus est, creditus ideo à multis demon fuisse.

S. Britius Turonensis Episcopus à suis civibus adulterii accusatus duobus insignibus miraculis innocentiam suam probavit, primò infantem triginta dies natum publicè per JESUM Christum adjuravit, ut diceret an se patre genitus esset, cui infans altâ voce respondit, Tu non es pater meus. Deinde prunas ardentes manibus nudis usque ad sepulchrum S. Martini portavit. Pulsus nihilominus à civibus suis, magicis artibus hæc adscribentibus ad Romanum

Pontificem confugit, à quo restitutus est, duobus Episcopis interea intrusis & repentino funere extinctis.

✽(334.)✽ Maxima pars urbis Constantinopolitanæ per biduum, incendio conflagravit.

Sixtus Pontifex turpissimâ calumniâ ab Anicio Basso ex consule & Mariano Patrio infamatus de stupro sacræ Virgini illato, voluntariè seipsum purgationi subiciens, in eadem Synodo, præsentente Valentiniano Imperatore, cum universo Clero, atque senatu, & quinquaginta sex Episcopis, innocens declaratus est. Bassus autem & Martinianus calumniatores damnati & proscripti sunt.

✽(434.)✽ Melania Junior hoc anno Volusianum patrum suum paganum obstinatum, nec victum ab ipso Augustino, ab eo Hierosolymis Constantinopolim evocata, ubi legatum tunc agebat, ad Christum convertit, qui à Proclo Constantinopolitano Episcopo baptizatus, & sacris mysteriis munitus, ex morbo discessit. Nec huic tantum, sed etiam Eudoxiæ Augustæ & multis Nestorianis præfuit pietas & virtus Melaniæ.

Vincentius Lirinensis Presbyter & Monachus scripsit hoc anno suum egregium libellum contra omnes hæreticos.

Carthagine virgo quædam juvencula natione Arabs, ex iis quæ Deo dicatæ erant, cum in balneo se lavaret & impudicè Veneris quoddam simulacrum respiceret, a dæmone invaditur & possidetur, qui per continuos septuaginta dies & noctes adeo fauces ejus constrinxit, ut nec cibum nec potum gustare & trajicere posset, ipsa tamen jejunio viribus prorsus non debilitatis, nec macie, minima parte exesa perseveravit, donec per sumptionem sanctissimi Altaris Sacramenti & à faucium angustiis, & ab Inquilino tartareo liberata est.

(435.) Libri Nestorii itemq; Theodori Mopsvestiensis ac Diodori damnati & passim flammis consumpti Codicis autem Theodosiani facta est promulgatio.

S. Germanus Antifiodorensis Episcopus postquam Armoricos à clade magna quæ ab Actio intentabatur, liberasset, in Legatione ad Imperatorem Valentinianum pro Armoricis suscepta Ravennæ moritur, miraculorum multitudine clarus. Ad hunc cum misisset aliquando Placidia Augusta mater Imperatoris vas argenteum amplissimum cibus delicatis refertum, illud eâ ratione suscepit, ut cibos traderet ministris, ipse verò argentum divideret inter pauperes: remisit autem loco vasis argentei

teī patinam ligneam cum pane hordeaceo.
Quod munus Augusta ingenti gaudio com-
plexa, lignum auro ambiit, & panem
ad morbos sanandos admirabili virtute
pollentem Panacei loco conservavit.

(436.) Nestorius in Monasterio S.
Euprepī per quadriennium honorificè
detentus, quia resipiscere noluit, imo ir-
requietus adhuc turbas movit, tandem
Petras in Oasenam Ægypti Insulam perpe-
tuo exulatum mandato Theodosii depor-
tatus est, ac demum ad extremas Thebai-
dis oras, lingua vermibus exesa hujus vitæ
atque exilii ærumnas cum sempiternis
suppliciis mutaturus animam improbanæ
evomuit.

(437.) Genfericus Wandalorum
Rex Arianus persequitur Catholicos in
Africa, & Episcopos cum Arianis commu-
nicare nolentes plerosque civitatibus ex-
pellit. Quos inter Præcipui & primi fue-
runt Arcadius, Probus, Paschasius Euty-
chius, qui bonis, exilio & cruciatibus ten-
tati gloriosè occubuerunt: Paulillus fra-
ter Paschasii & Eutychiei puer elegantissi-
mus & ingeniosissimus fustibus atrociter
cæsus ad turpem servitutem reservatus
est. Hæ primiciæ fuerunt acerbissimæ

Qs

per-

persecutionis, solent enim hæretici in Catholicos, quam Ethnici in Christianos crudeliores esse.

Valentinianus Augustus profectus Constantinopolim ad Theodosium ejus filiam Eudoxiam Liciniam cognomento uxorem ducit, & Italiam repetens Thessalonica: hyemavit.

(438.) Corpus S. Chrysofomi Comanis, ubi exul vitam finierat, Constantinopolim transfertur: in qua translatione illud memorabile contigit; cum Senatores qui missi fuerant, venerandas reliquias loco movere non possent, Theodosius concilio Procli Episcopi Constantinopolitani, ad ipsum Joannem, tanquam ille adhuc viveret, litteras scripsit, quibus de admittis in ipsum peccatis parentum suorum veniam petiit, rogavitque. ut Constantinopolim redire dignaretur. Quâ Epistolâ Joannis pectori additâ, corpus quoque loco moveri & in Imperatoriæ triremi imponi potuit. Cum inter navigandum terrificâ maris tempestate dissipatâ à se invicem naves in alto jactarentur, triremis cum corpore ad agrum viduæ illius appulit, cujus causa Eudoxiæ offensam incurerat, ut vel sic Deus ostenderet iniquitatem sententiæ, quâ optimus pastor ecclesiæ
exu-

exulare iussus est. Quo facto rediit cœlo
serenitas & dispersæ naves collectæ, atque
triremi iterum conjunctæ, Constantinopo-
lim magno triumpho devenerunt, & sa-
crum corpus in theca argentea humeris
sacerdotum, collucentibus innumeris faci-
bus, omnium statuum ac ordinum populi-
que concursu & pompâ, ad Ecclesiam SS.
Apostolorum, comitante Imperatore, &
aula universa, eâ solennitate deductum est,
quâ par erat sanctissimo præfuli inflictas
injurias compensare, & innocentia triumphum
exornare.

Pulcheria Imperatrix Hierosolyman
proficiscitur & consilio Melaniæ, à qua mi-
rabiliter sanata fuit, multa præclara edit
virtutum & operum bonorum exempla.

(439.) Eudoxia Hierosolyms redi-
ens retulit S. Stephani reliquias, & catenas,
quibus Petrus fuerat vinctus Hierosolyms,
quarum unam retinuit Constantinopoli,
& alteram misit Romam filiaæ suæ Eudo-
xiæ, hæc apposita catenæ quâ vinctus fu-
erat Petrus in carcere Mamertino sic cum
ea conjuncta est, ut unius artificis manu
facta videretur. Unde condita basilica
titulo Eudoxiæ, seu S. Petri ad vincula,
cujus miraculi dies etiam in ecclesia Cal.
Augusti sanctè recolitur.

Littorius cum copiis Romanis Gothos
aggres-

aggressus magnâ suorum clade capitur, & in barbaram servitutem trahitur. Salvianus scribit, Gothos pacem postulâsse nec Impetrâsse. Ideoque Thodoricum ad diem usque prælii in cilicio preces ad Deum fudisse. Aetius tandem ægrè à victoribus Gothis pacem impetravit. Hæc clades & captivitas Littorii meritò describitur impietati ejus, qui in aruspicum responsis, & fallaciis superstitionis gentilis robur suum & fiduciam collocarat.

Similem stragem pro meriti pridem fuerunt Carthaginenses, qui omnes hæreses & hæresiarchas foverunt. Quos justa Dei vindicta Gensericus nihil minus opinantes captâ Carthagine omnibus bonis exhaustis, Ecclesias partim evertit, partim profanis usibus aperuit, & in sacra & profana omnia adedò atrociter debacchatus est, ut non jam Christianus sed & homo esse desiisse videretur. Præstiterunt autem hac suâ ferociâ uno die, quòd omnes Imperatores Christiani efficere antea non potuerunt, gentilitiam impietatem funditus evertendo & extirpando, ad quod præstandum opus fuit iratum Deum gentem barbaram ex remotis orbis finibus evocare.

Enituit singularis Florentii præfecti Prætorii viri Catholici ac præstantissimi pro-

probitas ; Cum lenones sæpe vetiti , pen-
sitatione tamen quadam in ærarium con-
ferendâ Constantinopoli turpe opus ex-
ercere permiffi essent , ipse Florentius ut
ejusmodi turpitudinis fæœ civitatem pur-
garet , latifundium suum donavit , ex quo
indem reipublicæ redditus solverentur.

✱(440.)✱ Sixtus Pontifex obiit , cu-
jus nomine editi sunt libri Pelagianis er-
roribus scatentes : & observatum hoc est
â scriptoribus , fatale Sixtis fuisse ut ipsis
libri supponerentur. In locum defuncti
Leo Romanæ ecclesiæ Diaconus , natione
Tuscus Patre Quintiano natus tunc ab-
sens (qui paci conciliandæ inter Aetium
& Albinum Romanos duces vacabat) ele-
ctus & magna omnium expectatione acci-
tus sedem occupavit.

Genfericus Wandalorum Rex compa-
rata classe Siciliam graviter afflixit , sed
metuens adventum Sebastiani (qui gener
erat famosi comitis Bonifacii & vir stre-
nuus in bello invidiâ Romanorum Ducum
in Hispania exulans) celeriter Carthagi-
nem rediit , Sebastianus autem volens a-
micus potius quàm hostis videri apud
Arianum Regem , cum temerè nimis
crederet hæretico , necem sibi accersivit.
Veritus enim Wandalus Rex viri fortitu-
dinem

dinem

gustâ ejusdem artis studiosissimâ, ut tandem Consul Romanus & Prætorii præfectus crearetur, sed tantos honores Ethnica superstitione, cui deditus adhuc erat, obscuravit, postquam autem singulari Dei providentiâ per invidiam æmulatorum a Theodosio præfectura, sub prætextu quòd gentilis esset, spoliatus est, confugit ad Ecclesiam, & Christo nomen vitamque consecravit, Presbyterio initiatus ac Smyrnorum factus Episcopus, ingeniosissimis luebrationibus suis clarissimus.

✽(442.)✽ Theodosius Wandalos eicere conatur ex Africa, missis eo tribus duobus cum ingenti classe. Sed dum hi cunctantur, accuratiùs quam generosiùs bellialeam tractantes, nihil præter ignominiam & Principis sui malevolentiam retulerunt, & Imperator cum Genserico pacem componere Romano nomini satis indecoram coactus est. Sed & illud gloriam Romanam valde obscuravit, quod Attilæ Hunnorum Regi Thraciam & Illyricum fædâ depopulatione vastanti Theodosius coactus fuerit sex millia librarum auri solvere, ut cum copiis suis excederet, & insuper, annum tributum mille librarum pacisci. Sensere tum Oriens tum Occidens hoc tempore barbarorum populationes, Persis,

sis,

sis, Saracenis, Zanis, Hauris, prædas agentibus, nec nisi pace factâ repressis.

✽(443.)✽ Leo Papa Manichæus intra urbem latitantes persequitur, omnibus eorum libris combustis, & quia sub larva pietatis se astutissimè tegebant, statuit Pontifex, ut cùm ex majorum præscripto Christiani Deum adorare consuevissent ad Orientem conversi, quia tamen idipsam etiam factitabant Manichæi, impiè solem colentes, interdixerit tunc Catholicis ejusmodi ritum ad Orientem solem interorandum se se convertendi, quo facilius Manichæi à Catholicis dignoscerentur.

✽(444.)✽ Cogitur à Leone Synodus Romæ ex omni Ordine & statu præter Clericos in illud admissis, ut tanto notiora fierent scelera Manichæorum. Unde hodie in Ecclesia usus obtinuit, ut hæreticos damnati publicè ex Cathedris promulgentur, quod ipsum quondam Romani Pontifices præstabant, vel per se, vel per notarios suos; quibus homilias integras adversus hæreticos à se conscriptas ex cathedra legendas committebant.

S. Cyrillus Alexandrinus Episcopus è vivis abit, cujus sanctitatem Menologia & eruditionem incomparabilem copiosa scripta testantur, quorum tamen pars ma-

gna

gna intercidit: laboravit in Episcopatu per annos triginta duos, & totidem paschales Epistolas Græcè conscriptas reliquit, nondum editas, quas Vaticana bibliotheca custodit. Successit ei Dioscorus Origenista Arianus, homicida, incendiarius vitæque turpissimus, qui statim S. Cyrilli hæredes exagitavit, multamque pecuniam per calumniam exegit, quam pistoribus & cauponibus civitatis dedit, ut mundissimum panem, & pretiosissimum vinum viliori pretio venderent, quâ prodigalitate simul & pecuniæ alienæ per vim injustè exactæ effusione (quæ potius in pauperes distribuenda fuisset) hypocrita nefandus populum Alexandrinum sibi conciliare & Cyrillo etiam post mortem infensum & injuriam reddere attentavit.

✽(445.)✽ Constantinopolis incendiis & peste fædatur & populatur, seditioibus, insuper & motibus bellicis, ac mutuis cædibus tum urbis, tam totius Imperii, Orientalis florentissimus status miserrimè turbatur & confunditur, tam deformi abominatione, non alio quam hæreseos fonte profluente; ex quo nimirum Nestorii impietas si non apertè, occultè tamen in Imperatoria urbe foveri cœpit.

S. Hilarius Arelatensis Episcopus fortissime

tissime

tissimè litigat cum Episcopo Viennensi in Gallia pro vendicanda Ecclesiæ, suæ jurisdictione, sed causâ cadit coram Romano Pontifice & omnia ejus acta in Viennensi Episcopatu per potestatem temerè arrogatam rescinduntur à Pontifice, Valentinianus insuper rescriptum Aëtio militia suæ præfecto transmittit, & mandat, ne tumultus ultiores ab Hilario contra Viennensem concitari permittat. Obtemperavit utrique & Pontifici, & Imperatori magnâ humilitate Sanctus Hilarius, & tantò quidem fuit majoris æstimanda obedientia Hilarii, quantò ardentius & plus æquo antea ecclesiæ suæ jura vendicabat: quos enim Episcopos ordinaverat (sibi nullo titulo subditos) eosdem civibus invitis intrusit, manum armatam sibi contraxit, & urbes & claustra murorum hostilem in morem obsidionibus cinxit, vel aggressionibus violentis referavit, quarum violentiarum in rescripto suo meminit Imperator. Sic novum non est in ecclesia Christi labi subinde etiam pios & bonos Episcopos in vendicandis juribus suis, quos zelus intemperans domûs Dei comedit. Posthæc diem suum eodem adhuc anno piissimè obiit S. Hilarius gloriosis laboribus defunctus, & hæreticorum fortis triumphator.

(446.) Constantinopoli Judæus quidam Imaginem Christi Crucifixi è domo Christiani alicujus furatus cultro suo vultum confodit, ex quo vulnere continuo sanguis copiosus manavit, quo miraculo Judæus peterritus, imaginem in propinquum puteum conjecit, cum verò mane factò venirent ex more, qui ex eodem publico puteo haurirent aquam, & sanguinem viderent, re vulgatâ, exhaustoque puteo inventa est imago continuo fluxu sanguinem fundens, usque dum detectus ab uxore Judæus facinus confessus est, & cum uxore baptizatus.

Terribilis terræ motus, qui totis sex mensibus duravit adeò ut Theodosius ipse cum universo populo sub pellibus in campis habitare cogeretur; Omnibus autem ad Deum per preces aliquando recurrentibus raptus est è turba puer in cælum, ubi concinentes audivit Angelos, *Sanctus DEUS, sanctus fontis, sanctus immortalis miserere nostri.* Admonitus quoque est, ut idem hymnus in terris occineretur, quod cum factum esset, illico conquievit terra, & puer expiravit, elatusque magnifico funere sepultus est, in ecclesia autem datum initium Trifagio, quod deinceps in ecclesia Orientali & Occidentali celeberrimum
exti-

extitit, & ad Dei furorem placandum non sine fructu adhibitum.

Proclus Episcopus Constantinopolitanus moritur, vir magnus & eruditus, cui datus est successor S. Flavianus Presbyter. Ad quem cum Chryfaphius Eunuchus Imperatoris cubicularius venisset, petens ab eo munus aliquod electionis causâ Imperatori deferendum, dedit illi pueros paries, petenti autem aurum respondit, aurum esse ecclesiæ & pauperum, neque præter id aliud aurum se habere, vel pro Imperatore vel Chryfaphio. Responsio hæc semiviro huic ministro ita bilem accendit, ut sanctum virum perdere decreverit, adjutus ab Eudoxia Augustâ, quod etiam præstitit cum magno ecclesiæ & Imperii dedecore: cum enim alia via non posset, effecit tandem apud Eudoxiam, & per hanc apud Theodosium falsis suggestionibus, ut Pulcheria (quæ pro Flaviano potenter stetit) in ordinem redigeretur & in numerum Diaconissarum adlegeretur, Augustæ dignitate spoliata. Quod cum illa subodorata, vel à Flaviano certior reddita esset, ipsa sponte in Hebdomum (locus ille erat extra urbem modicè distans) se se recepit, pietati & Deo vacatura. Magnò quidem ejus commodo, sed ingenti ecclesiæ &

& Imperii damno, cum illa utrumque auctoritate sua & pietate quadraginta ferme annis suffulcisset.

✽(447.)✽ S. Turibius Episcopus Asturicensis Hispaniam à Priscillianistarum hæresi purgat, ad quem finem Toletana & Lucensis synodus celebratur, ideo diversis in locis Episcopis convenientibus ad duas synodos, quia Galleci (quod municipium est Lucensis urbis) erant tunc temporis sub Suevorum potestate reliquæ autem Hispaniarum Provinciæ Gothis Theodorico, & ejus Filio Torismundo parebant. Statutum in hac Toletano synodo ut ad discernendos Episcopos Catholicos à Priscillianistis (qui Spiritum S. Personam distinctam in SS. Trinitate negabant) impofterum in formula Nicæna fidei adderentur hæc verba de SPIRITU SANCTO, QUI À PATRE FILIOQUE PROCEdit, quod statutum sua auctoritate Leo Pontifex confirmavit, & sic servari præcepit.

✽(448.)✽ Celebratum est Concilium Constantinopolitanum in causa Florentii Episcopi Sardenfis, & in eodem Archimandrita Eutyches accusatus de hæresi, presbyteratu suo depositus, & monasterii cui præerat administratione privatus
atque

atque unà cum asseclis (sententiam enun-
 ciantem Flaviano, & omnibus Episcopis &
 Archimandritis, qui aderant, subscriben-
 tibus) damnatus est. Qui cum à Chrysa-
 phio Eunuchò, quem in baptisinate sus-
 ceperat, totis viribus contra Flavianum de-
 fenderetur, & ab Eudocia Augusta insu-
 per tota imperatricis auctoritate susten-
 taretur, Flavianus tamen nihil metuens
 maturè Leonem Pontificem admonuit, ne
 Chrysa-phii machinationes per Imperato-
 riam potestatem pro Eutychete contra
 synodum, & æquitatem sententiæ quic-
 quam prævalerent.

HÆRESIS EUTYCHETIS.

Eutyches ex monacho & Abbate Constantino-
 politano hæresiarcha occasione captâ ex er-
 rore Nestorii hypostaticam JESU Christi unio-
 nem oppugnantis, quem dum Eutyches vellet
 refellere, non fuit eâ prudentiâ & moderati-
 onem, ut intra veritatis Catholicæ fines pedem figeret,
 quin imò in oppositam extremitatem se ipsum
 præcipitem egit, ratus non posse hypostasis unita-
 tem in redemptore nostro defendi, nisi natura
 divina & humana permisceantur & in unam
 coalescant.

Arbitrabatur Eutyches unà cum Manichæis
 & Apollinaristis carnem JESU Christi, non
 esse nostræ similem, neque ipsum verè natum esse
 ex

ex Virgine, licet ita videatur. Aiebat enim corpus Christi de cœlo descendisse in uterum virginis, in eumq; radiorum solarium insiar penetrasse, & quidem eo pacto ut in puncto incarnationis mutata fuerit caro in Divinitatem, unaque substantia ex duabus naturis coaluerit, quo ex fonte hasce conclusiones derivabat JESU Christi Divinitatem passam esse, Crucifixam & sepultam esse.

Comminiscebatur Eutyches corpus nostrum post resurrectionem impalpabile invisibileque futurum, imò & vento subtilius.

(449.) *Causa Eutychetis* Patrocinantibus Chrysaphio per Eudoxiam & Theodosium ultro & citro agitur in Synodis à Leone Papa congregari jussis. Sed mala causa nullibi triumphavit, nisi in Concilio malignantium ubi Spiritus mendacii locutus est ex cathedra pestilentiae.

Pro qua erigenda operam suam gnaviter Chrysaphius collocavit, qui effecit per Imperatorem quem veluti Camo & fræno regebat per Eudoxiam, ut Synodus Oecumenica Ephesi cogeretur, cui turpissimus Dioscorus præesset (dicta est hæc Synodus, prædatoria & latrocinium Ephesinum) miserat quidem ad hanc suos, Legatos Romanus Pontifex supremus Episcopus & gubernator, sed Legati & omnes:

Or-

Orthodoxi Episcopi pessimè habiti sunt: Flavianus Plagis contusus, & vinculis constrictus à sceleratissimo Archimandrita Barsumâ in exilium missus, ubi ex ærumnis mortuus est. Damnati quoque Eusebius, Theodoretus, Ibas & Domnus, qui in exilium amandati. Quæ cum Romanus Pontifex agnovisset, Romæ in Synodo omnia damnavit, cui Valentinianus adjunxit suum edictum licet Theodosius contrarium edidisset, sic Principes qui fraudulentis & impiis adulatoribus, se regendos veluti jumenta dedunt, non tantum multa ineptè & fanaticè sed etiam impiè & sceleratè faciunt, suo & alieno crimine nocentissimi, ut si injustam causam semel agendam susceperint, ostensâ licet veritate, rarò ab injustitiæ devio, in rectum æquitatis tramitem revocentur.

Non prætereundum pro causa Eutychetis, Dioscori temerarium & protervum facinus, quo in Leonem Papam ipse à paucis quibusdam suæ cohortis Episcopis inductus, furore & audacia armatus excommunicationis fulmen jaculari ausus est, explodendus sanè & cum omnibus hæreticis irridendus fulminaster.

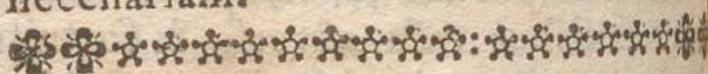
✱(450.)✱ Pulcheria Theodosium ab æquitate & pietate multum aberrantem sanio.

sanioribus consiliis reducit in viam, & docet gravium erratorum agnitionem, unde respiscens Imperator primo Eudoxiam severè increpitam in Hebdomum relegat, quæ ex necessitate pia reddita, ad loca sacra visenda navigavit. Chrysaphium incensorem omnium malorum bonis omnibus & dignitatibus expoliat, & in Insulam exilatum transportari jubet, qui in itinere maris fluctibus casu adverso & fortuito haustus interiit, vel uti Cedrenus & Marcellinus affirmant Pulcheriæ jussu interfectus est. Multa præterea iniquè acta rescidit.

Post hæc Theodosius, sive ex morbo, sive lapsus ex equo in venatione, sive in fluvium Albim cadens & ereptus, uti quidam affirmant, (de genere enim mortis inter auctores non convenit) altero à lapsu die mortuus est. Narratur eum Ephesi ante sepulchrum S. Joannis orantem edoctum esse à Deo per visionem quis ei futurus esset in Imperio successor, ideoque reliquisset illud Pulcheriæ sorori suæ, eâ tamen lege, ut hæc licet virgo quinquagenariâ jam major, & Deo consecrata nubere Marciano, qui huic ut S. Josephus Beatissimæ Virgini maritus esset, fuit autem Marcianus vir religiosissimus & fortissi-

R mus

mus qui per omnes militiæ gradus ad summa eluctatus, dignus iudicatus est, cui Imperium committeretur, cuius operâ statim æquè ecclesia quàm Imperium refluente revocati enim ad sedes suas exules Episcopi: victus ad Danubium Attila. reliquit Orientem, & cognitum ab omnibus, pietatem ad regna reparanda præ omnibus esse necessariam.



DECAS VI.

Ab anno 450. ad annum 460.

451. **A**ttila Hunnorum Rex ad demoliendum occidentale Imperium & concutiendum minis suis, & armis orbem terrarum cum exercitu septingentorum millium cum plurimis Regibus, quos subjugaverat, & viribus toto septentrione collectis in Occidentem irruit: ausus etiam Romæ à Valentiniano Palatium ad habitandum postulare. Quanto robore formidandus cui Andaricus Gepidarum, Walamirat Gotthorum Rex, cui Marcomani Suevi, Guadi, Herni, Turcilingi alique barbaræ nationes in finibus Aquilonis jacentes militabant? haud minus tamen fraudibus & astutiâ suâ cavendus, vultuque corporis truculento Rex terrificus. Hic

igitur veluti *Affur* virga furoris Domini primo in Galliam furores suos infudit sacra profanâque permiscens, urbes incendit, cives cecidit aut abduxit, & regnum floridissimum desertum, depopulatum & desolatam reliquit. Hoc tamen monstrum Viri, nulli mortalium parcere assuetum sancti quidam tum temporis virtute eximii & orationibus suis potentes apud Deum represserunt. Cum enim Trecensi urbi immineret, Lupus Urbis Episcopus habitu Pontificali indutus cum multitudine Cleri in occursum venit, audacter interrogans, quisnam ille esset, qui tot urbibus everfis, tot devictis regibus & populis prostratis, orbem sibi subdere arroganter moliretur? respondente Attilâ: *Se esse flagellum DEI;* Lupus dicere perrexit; *Si flagellum DEI es, quis mortalium flagello DEI resistet? Veni igitur flagellum DEI mei; cæde & flagella ut DEUS concedit.* Ad quæ verba barbarus alioquin nullius hominis precibus exorabilis emollitus urbem Trecensem illæsam pertransiit.

Similiter Oratione S. Genovefæ Urbs Parisina liberata, & Sancti Amani precibus ipse Attila devictus esse perhibetur, cum enim Aurelias obsideret, & tantum non eâ potiretur, adfuit cum ingenti Romanorum exercitu Aëtius, qui adjunctis

R 2

sibi

sibi Theodorico Gothorum Rege cum fratre suo Thorsimundo & Merovæo cum suis Francis, operâ Aviti præfecti Galliarum obsidionem relinquere compulit, & in Belgio ac Catalaunicis campis recedentem affecutus magna utrimque facta strage delevit, & in fugam conjecit, Cæsa tunc utrinque numerantur centum octoginta millia. Post hæc Attila collectis copiis prudenti consilio dirimens bellum & Gallicum deserens, in Illyricum se recepit, sed à Marciani Imperatoris exercitu repulsus, inter fines Veneticos ad anni sequentis bellum, confedit.

CONCILIUM OECUMENICUM
CHALCEDONENSE.

Romano Orbe ex insperato iterum peractato, summâ pace Concilium Chalcedonense Oecumenicum convenientibus sexcentis ac triginta Episcopis Præsentibus Marciano & Pulcheria Augustis, Magistratibus & Senatoribus, in Basilicâ S. Euphemie sacrario & in Suburbio Chalcedonensi inchoatum est Kal. Novemb. Interfuere legati Pontificii Episcopi duo & totidem Presbyteri, ex Heterodoxis Dioscorus Alexandrinus & Juvenalis Hierosolymitanus, item Domnus Antiochenus Nec non Anatolius Constantinopolitanus. In

In hoc Concilio Dioscorus cum Pseudo-
synodo Ephesina depositus est. Ibas au-
tem & Theodoretus absoluti, Nonnus Ibae
& successor remotus, Maximus Antiochia
Episcopus servatus, qui sponte obtulit
Domno unde aleretur. Juvenalis Episco-
pus factus Metropolitanus trium Palæsti-
narum: Cæsariensis Episcopus dejectus,
Arabia & duæ Phœnicia Antiocheno
Præsuli adjudicata. Disceptantes duo
Ephesini Episcopi conviciis potius quam
vire rejecti sunt, & tertius sublectus est.
ceterique unde viverent sufficere jussus.
Nicæa subjecta Nicomediae ut Primati.
His & similibus satis pacificè gestis ob
Marcianum præsentem, religiosum &
fortem, synodus dissoluta est. Quâ oc-
cassione Anatolius usus cum reliquis Epi-
scopis Orientalibus 30. canones edidit, &
Constantinopolitanam Sedem primam à
Romana statuit: quæ à Leone Papa vehe-
menter improbata sunt, & quoad hæc non
est recepta Synodus. Data tamen Eccle-
siae pax, quia tam bonis Imperatoribus
nullus est ausus impius resistere.

✠(452.)✠ Dioscorus in exilium manu
militari Gangram in Paphlagonia depor-
tatus est, ubi miserè periit. Datus est ei
successor Protericus, unde magnæ turbæ

Alexandriæ & tota Ægypto ortæ, cum
 magna pars repudiantes Chalcedonensem
 Synodum schisma fecissent, quorum Prin-
 cipes fuerunt Theodosius Alexandrinus
 & Jacobus Syrus, à quibus Theodosiani &
 Jacobitæ nomen erroresque traxerunt.
 Palæstina quoque turbata à Monachis Eu-
 tychianis, quorum præcipuus fuit Theo-
 dosius Pseudo-Monachus alter ab Alexan-
 drino, qui Eudoxiam relictam Theodosii
 Imperatoris in suas partes pertraxit, eam-
 que hæresi contaminavit, & pulso Juvenale
 Hierosolymitarum sedem occupavit, &
 viginti mensibus tenuit cædibus, rapinis
 exiliis in fautores Chalcedonensis concilii
 immaniter grassatus; qui tandem à Mar-
 ciano Imperatore iussus Constantinopo-
 lim adduci fugit in montem Sina, sicque
 merita suis criminibus supplicia decli-
 navit.

Valentinianus auctoritatem ecclesiasti-
 cam diminuit decreto edito quo Cleri-
 cos subiecit foro sæculari in iis quæ ad
 religionem non pertinent, quod tamen
 Majoranus Successor mox contrario de-
 creto rescidit, & videtur Deus Ecclesiæ
 causam suscepisse, & violatores auctori-
 tatis mox flagello suo castigare voluisse, At-
 tilam immittendo, qui Aquileiam, Tici-

Mediolanum aliasque urbes evertit, Romam quoque jam spe sua devorans, sed ad Mincium fluvium, à S. Leone qui ei occurrit, eloquio & sanctitate viri progre-
di vetitus est, admirantibus verò suis Ducem Dei que hominumque contemptorem unius antistitis voce repressum esse: & causam interrogatus respondit vidisse se Leone loquente alium quendam habitu sacerdotali decorum, divinum quid præferentem, minantemque mortem nisi Leoni obediret.

Postea idem Attila, missis à Marciano auxiliis, pulsus in Gallias transiit quem Thrasimundus Rex insigni victoria superavit, quâ diu frui non potuit utpote à Theodorico & Frederico fratribus suis paulo post jugulatus.

Patavini Attilâ grassante ut Hunnorum furorem evaderent, occupaverunt Insulas in paludibus quas septem Maria vocabant olim; & Venetias primo fundarunt, & paulatim progressu temporum urbem amplissimam effecerunt.

(453.) Anatolius iterum turbat pacem Ecclesiæ.

Pulcheria soror Theodosii Augusta virginitate & vitæ sanctitate anno ætatis suæ quinquagesimo moritur. Omnia bona

sua testamento pauperibus relinquens, quam ultimam ejus voluntatem Marcianus Imperator fideliter executus est.

✽(454.)✽ Valentinianus tantæ libidinis cæstro furebat, ut etiam incantamentis atque magiis se dederet; hisce artibus honestissimarum matronarum castitatem expugnaturus, quas inter cum Maximi (qui ortum suum trahebat ex Maximo tyrano) formosissimam & castissimam uxorem dolo constuprasset, ille ignominiam propter vim uxori illatam, vindicaturus cum via alia non posset, ut inermem & prorsus imbellem redderet Valentinianum, qui omne robur & fortunam belli sitam habebat in Aëtio, persuasit Eunuchis Aëtium tyrannidem affectare, idque inconsultissimus Imperator credidit, itaque vocatum Aëtium in palatio suo manu propriâ columnen imperii sui & protectorem trucidavit, una cum Boëtio præfecto prætorii viro præstantissimo, quo facto cum Imperator quendam ex Romanis interrogasset, quid de morte Aëtii & Boëtii judicaret, an non ea utilis esset reipublicæ, responsum audiit. *Hæc ipse Imperator videret, bene an male: se tantum scire, quod sibi dexteram manu sinistra præcidisset.*

Hoc anno flagellum DEI confractum est

est, & Attila vel à recens amata sponsa puella pulcherrima Ildicone dicta, quam Aëtius subornarat, prima nuptiarum nocte occisus vel ex crapula nimia, sanguine etiã ex naribus defluente suffocatus est: de causa mortis nihil certi. Eadem autem nocte Marciano Imperatori Constantinopoli Dominus in somno Attilæ carcum fratrum ostendit.

In utraque Phrygia, Galatia, Cappadocia & Cilicia tanta fuit imbrium paucitas, ut homines penuriã alimenti coacti, pestifera quæque ad famem compefcendam comederent, unde etiam lues orta est, quã intumescens corporibus propter nimiam inflammationem homines prius excæcabantur & tussi accedente die tertio peribant, nec potuit malo ullum remedium inveniri, sterilitas autem ingens, quibusdam in locis alimento ex aëre quasi manna delapso, & paulò post fructibus maturis sponte è terra provenientius, mirabiliter sublata est.

(455.) Fuit hic annus ultionis Valentiniانو, quem Aëtii amici instinctu & dolo Petronii Maximi, cui uxorem constuprarat in campo Martio interfecerunt, cum tenuisset imperium annis 30. eo occiso Maximus imperium invasit, & ipsam

R 5

quo-

quoque Valentiniani uxorem Eudoxiam Augustam frustra reluctantem duxit. Cujus ut amores sibi conciliaret imprudenter aperuit ejus amore a se Valentiniano eodem procuratam esse. Quibus verbis ad vindictam incensa Eudoxia Gensericum Wandalorum Regem contra Maximum conciliavit & accersivit, qui cum ingenti classe navigans in Italiam nullo resistente Romam ingressus est Maximum autem fugientem lapidibus obruerunt, & membra-
tim discerpserunt, cum nondum tres Imperii menses explevisset. Sed & Eudoxia Augusta quæ tyrannum introduxerat unam cum Placidia & Eudoxia filiabus ex Valentiniano susceptis à Genserico captiva abducta postmodum autem roganti Leoni Imperatori, qui Marciano successit, Constantinopolim remissa, cum prolibus Catholicæ fidei per afflictiones varias affociata est, ejurata cui hætenus mordicus adhæserat hæresi Eutylianâ, Avitus Prætorii Galliarum adnitentibus præcipue Gothicis, ipsoque Rege Theodorico Imperator acclamatur.

Marcianus post Valentiniani & Maximi mortem Ecclesiasticam immunitatem restituit quam Valentinianus ademerat, suo decreto sæcularibus judiciis Clerum sub-
cient

ciens. Antiquavit insuper leges quas alii Imperatores promulgârunt, quibus Clericis interdicebatur ne quid à viduis vel Diaconissis testamento relictum acceptarent.

✽(456.)✽ Avitus deponit Imperium vel sponte, vel coactus, neque enim placebat Senatoribus & populo propter odium erga Maximum à quo Avitus Magister militum electus erat.

Theodoricus Rex Gothorum Arianus cum ingenti exercitu in Aquitaniam ingressus & inde petens in Hispaniam Rectiarium Suevorum Regem cum copiis occurrentem devicit, & in fuga captum occidit. Emeritensem autem urbem deprædari molitus à S. Eulalia ostentis territus, proposito destitit.

✽(457.)✽ Marcianus dum per supplicationes ad bellum se præparat Wandalis qui Romam diripuerant, inferendum, pessimè diem obit. Prædicatur inter alias virtutes ejus profusa in pauperes liberalitas, inculpata religio, & propensissimum studium erga fidem Catholicam, legum inviolata Custodia, & admirabilis tum corporis, tum animi castitas, ut vix sit inter Catholicos Imperatores Constantinopolitanos reperire aliquem post Constantinum, qui cum Marciano sit conferendus.

R 6

Com-

Communi Senatûs & exercitûs consensu Leo Tribunitius genere Thrax Imperator salutatus est, annum tunc agens quinquagesimum quartum, de quo refertur, quod cum adhuc privatus esset, Beatissima Virginis monitu cæcum, quem errantem in via repertum misericordia motus ducendum suscepit, luto oculis appposito illuminaverit, & siti qua cruciabatur, a quâ miraculosè inventâ, liberaverit, cui in mercedem pietatis Imperium à Beatissima Virgine prædictum fuerit.

Thimotheus Ælurus invadit Ecclesiam Alexandrinam & in profanationibus sacrorum & persecutionibus in omnis sexûs & conditionis Orthodoxos Chalcedonensis Concilii defensores sævit & quidem S. Proterium Episcopum Alexandrinæ Ecclesiæ in ipso baptisterio hæretici tumultuantes occiderunt.

DE TIMOTHEO ÆLIURO EPISCOPO ALEXANDRINO HÆRETICO.

Nestorianus hic erat nefandus hereticus, longè alius à Timotheo Apollinaristâ præter Nestorij errores insuper fuit corruptor falsarius scriptorum S. Cyrilli quæ nondum erant in lucem edita, turbulentus & truculentus hereticus.

Julius

Julius Valerius Macorianus creatus Imperator Occidentis, annuentibus senatu & militibus, ipsoque Leone Orientis Imperatore statim in ingressu Imperii prohibuit, ne parentes filias suas virgines cogere invitæ ad sacrum velamen & ne viduæ refugerent nuptias, non amore continentiae sed ut liberiùs vivere possent.

✠(458.)✠ S. Leo Papa per Legatos suos fortiter laborat pro Chalcedonensis synodi decretis, confirmandis, operam suam strenuè ad hoc conferentibus sanctis monachis in Ægypto, præsertim Simone Stylita adhuc superstite, & in columna sua super omnes mortales erecto.

✠(459.)✠ Constantinopoli celebratur concilium non quidem Oecumenicum ut Imperator exposcebat, sed Provinciale (neque enim expedit ut ad hæreticorum postulata semper concilia universalia conscribantur, ut tunc temporis expetiverunt) durante hac synodo illud memoria dignum contigit, ut Gennadius Episcopus, vix ullis viribus potens insolentem & proccem unum clericum Ecclesiae sancti Fleutherii Martyris compesceret, ipsum S. Martyrem magnâ fide interpellaret, ut suæ Ecclesiae Clericum emendaret, aut præcideret: qui sequenti die mortuus inventus est.

Ecele.

Moritur S. Leo Papa, qui ob excellentem virtutem & doctrinam, ac vigilantissimum in curia pastorali studium cognomento Magnus appellari meruit. Inter cætera ejus vitæ acta narratur cum aliquando dubitaretur à quibusdam Græcis de virtute Brandeorum, quæ apponi solebant ad Apostolorum corpora, Leonem ejusmodi Brandeum unum forcibus incidisse, & ex ipsa incisione sanguinem effluxisse; Erant autem Brandea vela quædam seu sudaria, quæ supra SS. Apostolorum Petri & Pauli sepulchrum posita à fidelibus, ita imbuebantur virtute divinâ, ut etiam pondere auferrentur, tantæque per ea virtutes fierent, quantæ ferè per ipsa corpora sanctorum.

Refertur & illud de S. Leone, cum peracto quadraginta dierum jejunio ad sepulchrum S. Petri orâisset pro remissione suorum peccatorum, divinitus revelationem obtinuisse omnia peccata remissa esse, intellige non tantum quoad culpam, sed quoad poenam etiam, præter peccatum sive poenam quam promeritus esset per impositionem manuum factam indignis qui ab eo ad ordines promoti sunt.

Rejicitur autem merito illa garrularum vularum potius fabella, quàm fide digna historia
quam

quam recentiores nonnulli pro veritate vendunt, quod cum formosa quaedam mulier eum esset osculata unde ille humani quid passus esset, ipse sibi dexteram manum amputaverit, quam Beatissima virgo eidem restituerit, hæc fabella quovis Christiano multo magis tam sancto Pontifice indigna prorsus inter aniles nugas rejicienda est.

Præter alia quæ laudabiliter S. Leo instituit, sepulchris Apostolorum custodes ex Clero adhibuit, quos cubicularios appellavit, quos nos modo Capellanos dicimus, idem enim apud antiquos fuit cubiculum quod capella.

Leoni defuncto Hilarius successit natione Sarduus patre Crispino genitus, qui mox Nestorianos & Eutychianos hæreticos damnavit & tres œcumenicas synodos Nicænam, Ephesinam & Chalcedonensem confirmavit.

✽(462.)✽ Leo Imperator sæpe visitat devotionis causâ Daniele stylytam, & precibus ejus impetrat ex Verina conjugis filium, qui tamen Ariadnæ Sororis Verinæ, postea factæ uxoris Zenonis, invidia & fraudibus brevi è vivis sublatus est.

Constantinopoli pictor quidam, volens Christum depingere in forma & habitu Jovis sensit manum aridam, facinus autem confessus à Gennadio Episcopo sanatus est.

✽(463.)✽ Hoc anno qui fuit Leonis Imperatoris septimus ossa S. Elisæi Prophetæ à Palæstinâ Alexandriam translata sunt.

✽(464.)✽ Euricus sive Evarix frater Theodorici Gothorum Regis, post fratricidium, quo Theodoricum sustulit infestissimis armis grassatur in Galliâ & Hispania sub hoc Gothi legum suarum instituta in scripto habere cœperunt, cum antea solâ consuetudine tenerentur.

✽(465.)✽ Ingens incendium à Daniele stylita prædictum urbem Constantinopolim exustis multis sacris & profanis ædificiis & magna hominum multitudine flammis pereunte, miserum in modum devastat. Evagrius tradit ignem per triduum integrum à malo dæmone in habitu mulieris, quæ victum manibus quæriraret, circumcursante immissum esse: quo tempore Basilica Anastasia à S. Marciano Oeconomo non ita pridem crecta, ingenti miraculo conservata est, precibus ejusdem Marciani sacro accepto Evangelii codice mediis in flammis orantis.

In Occidente Severus Imperator dolo Ricimeris Gothi Ariani potentissimi magistri militum Romæ in palatio veneno peremptus est; quæ crebra mutatio Augusto.

gustorum fuit valde noxia Imperio, Wandalis interregni occasione multò audaciùs grassantibus.

✽(466.)✽ Cum Ardaburus potentissimus Dux Arianus militem quendam, è Coenobio Acœmetarum vi extrahere tentaret, qui ad hoc ab eo missi erant, fulguribus ex imagine Crucis Christi fulgentissimæ, igneque circumdatæ quæ in fastigio monasterii, eminebat, procedentibus, mirabiliter repulsi sunt, & ostensum magno periculo ecclesiæ immunitatem violari. Occasione hujus miraculi factum est, ut Leo Imperator amplissimam sanctionem ediderit pro immunitate Ecclesiæ, quæ etiam antiquata est lex illa, quæ jubebat ut Episcopi, si tradere nollent confugientes ad ecclesias, debita solverent creditoribus, quibus transfugæ obligabantur.

✽(467.)✽ Inter Leonem Imperatorem & Ricimerem Patricium magistrum militiæ transactum est hoc anno, ut Græcus Augustus mitteretur Romam cujus filius Ricimer duceret uxorem. Delectus ergo Anthemius Junior filius Anthemii Senioris Procopii nepos; qui Romam venit tum gravi peste laborantem, quæ tamen ipse sæviorem pestem invexit, scilicet

cet hæreticos Macedonianos sibi familiaritate conjunctos, qui continuò miscere cuncta, & conventicula seorsim agere inceperunt, quibus fortissimè Hilarius se opposuit, magis Deo, quam Imperatori placere sollicitus.

S. Hilarius migrat ex hac vita, de cujus munificentia in Ecclesiam multa in actis Pontificum ab Anastasio annotatis, ut liquidum fiat omnibus, quantæ divitiæ argenti, auri, & gemmarum hoc tempore fuerint in Ecclesia. Successit S. Hilario Simplicius Patriâ Tiburtinus Cassini filius.

(468.) Leo ingentem classem instruit adversus Wandalos, ex mille & centum navibus, exercitum item terrestrem ex hominum centum millibus quibus copiis cum Leo Basiliscum Verinæ conjugis fratrem Eutylianæ hæresis sectatorem præfecisset, ejus socordiâ & turpissimâ proditione factum est, ut copię penitus consumptæ & tota classis incensa fuerit. Et quidem hæc à Basilisco facta in gratiam Ardaburii & Asparis potentissimorum Ducum, natione Gothorum, cum quibus convenit, ut iidem Duces Basilisco Imperium conferrent, (quod implere nequiverunt, si ex sententia Leonis res prospere evenissent) ipse verò Basiliscus eis
Aria-

Arianam perfidiam, qua infecti erant, propagare permetteret. Cujus etiam rei causa iidem barbari duces, Genserico Wandalorum Regi pariter Ariano semper occultè patrocinati fuerant.

Quam perfidiâ hæreticorum Ducum; sinistra res bellica acta est, tam dextrè cecidit. reeventus belli ex altera parte, Duce Catholico contra Densicem Hunnorum Regem & fratrem Attali, ipso Attalo crudelitate haud quaquam inferiorem, fideliter & fortiter præliante & superante, cujus abscissum caput Constantinopolim magnâ gloriâ omniumque lætitiâ delatum fuit.

✽(469.)✽ Leo Asparis filium Cæsarem denominat, hac simulatâ benevolentia occasionem nactus ultionem sumendi de Aspare & Arduburio.

Populus autem Constantinopolitanus, quòd timeret jugo Ariani Imperatoris iterum subiici cum Episcopis & Monachis se opponit. Quàm ob causam ipse S. Marcellus Accemetarum Archimandrita magna populi caterva, & Angelo habitu splendidissimi & altissimi cujusdam adolescentis comitante Imperatorem adiit, & obtestatus est eum ut Catholicus Cæsar crearetur.

✽(470.)✽ Aspar Patriciorum primus,
cum

cum filio Ardaburio Patricio & Patrocio-
lo etiam filio Cæsare & genero Leonis
Spadonum ensibus vulneratus in palatio
periit. Alii volunt fugisse Chalcedonem
in Ecclesiam S. Euphemix, unde pollici-
tatione vitæ retracti & Leonis adhibiti
mensæ, Aspar & Ardaburius interfecti,
Patrociolus autem in exilium missus sit.
Ferunt Ardaburium viso patris cæsi capite
de eo questum esse quod aures oclulif-
set rectè monenti filio & sæpius iteranti,
*Prius Leonem devoremus quam ille nos sibi in
prandio apponat.* Ex qua cæde Leo dictus
est *Macelles* sive interfector & impleta est
quæ S. Marcello divinitus facta est Visio
Leonis & Draconis pugnantium, in quâ
pugnâ victus tandem Draco occubisset.

Zeno Isauricus Exconsul Romanus post
hæc ducit uxorem Ariadnam filiam Leo-
nis quæ desponsata fuit Patrocio-
lo.



DECAS VIII.

✽ A 470. ad 480. ✽

471. **G**ennadius Episcopus Constanti-
nopolitanus ex hac vita discedit,
cum non diu ante obitum Dæmoniacum
aliquod spectrum noctu in ecclesia oranti
appa-

appa-

apparuisse, quod cum vir sanctus crucis signo fugasset, spectrum edixit, se quidem nunc discessurum sed post mortem ejus reversurum ad turbendam ecclesiam illam. Et docuit sanè eventus Spiritum mendacii non esse tunc mentitum: quando Acacio subrogato in sedem continuo turbine Ecclesia exagitata fuit.

Circa hæc tempora duobus insignibus miraculis veritas Catholica confirmata est. Episcopus enim Catholicus cum Ariano de articulis fidei ac præcipuè de Christi divinitate disputans obtulit Ariano, ut relicta verborum contentione uterque fidei suæ veritatem probaret per ignem: renuente Ariano disputandi arte & fraudibus instructissimo, Catholicus Episcopus in rogam ardentem intrepidus insilit & e medio flammaram fidem suam profitetur & ardentissimè, illæsus tamen, propugnat ad omnium intuentium admirationem, & in vera fide confirmationem.

Alterum æque admirabile de Judæo quodam Archisynagogo qui concitati tumultus reus actus & ad rogam condemnatus, ad invocationem S. Sergii Martyris (ad cujus reliquias frequens his temporibus erat in Oriente peregrinatio) e medio igne divinitus liberatus & baptizatus, cum duobus

bus filiis suis, eodem in loco, quo rogos ardebat, in honorem dicti Martyris de sua substantia templum erexit, & in eo quoad vixit raso capite unà cum filiis Dei cultui sanctorumque obsequio se se mancipavit.

Zeno gener Imperatoris Comes Orientis creatus cum Antiochiam hoc anno venisset secum duxit Petrum cognomento Cnaphæum, à prima arte Fullonem appellatum, olim monachum Accemetam & ob hæresim Eutychnam monasterio expulsum postea Presbyterum factum Ecclesiæ Bassæ Martyris apud Chalcedonem. Qui Antiochiæ mox Apollinaristis hæreticis se conjungens Clerum seduxit & insolenter multa ausus Zenonis favore suffultus, Martyrium ejusdem civitatis Episcopum virum Orthodoxa fide integrum & præstantem dirè exagitavit, tandemque coëgit Episcopatu renunciare, hæc publicè in Ecclesia alta voce præfatum. *Clero immorigero & populo rebelli & Ecclesiæ contaminata renuncio, servata interim mihi sacerdotij dignitate*, post hæc Fullo tyrannicè sedem invasit. Quem tamen Leo Imperator mox certior factus in exilium ablegavit, is autem fugâ elapsus poenam evasit.

HÆRE.

HÆRESIS PETRI FULLONIS COG-
NOMENTO CNAPHÆI THEO-
PASCHITARUM PRINCIPIS.

1. **D**Uas in Christo JESU Personas statuebat,
eaeque de causa ad hymnum Angelicum
τρίσάγιον id est ter Sanctum dictum, quar-
tum sanctum adjiciebat, dicens Sanctus Deus,
sanctus fortis, sanctus immortalis, cruci-
fixus, ut sic sanctum Crucifixum à sancto forti
immortali & filio Dei discriminaret.

2. Divinitatem faciebat passibilem, unde or-
ta est secta Theopaschitarum.

3. Creato Episcopo Xenaiia nondum baptiza-
to, suo ut facinori excusationem texeret, docuit
consecrationem illi esse instar baptismi, ideoque
sufficere.

4. Cum Manichæis partim, partim cum Sa-
bellianis & partim cum Eutichianis Cnaphæus
conspirabat, quâ Camaleonicâ varietate ple-
rumque heretici commaculantur.

HÆRESIS XENAIÆ SIVE PHILO-
ZENI ICONOCLASTARUM
PRINCIPIS.

1. **X**Enaias Persa conditione servus Eutychetis
ac Dioscori assecla, à Domino profugus
in ecclesiam se contulit clericum se esse mentitus,
cum nequidem baptizatus esset, qua de re certior
factus Calendion Episcopus illum expulit. Pe-
trus

uus autem Cnaphæus Xenaiam non modò in ec-
clesiam recepit. Sed & Episcopum Hierapoli-
tanum creavit affirmans consecrationem illi
sufficere etiam pro baptismo.

2. Xenaias iste Primus vocem illam evomuit,
Christi & eorum qui illi placuere imagines ve-
nerandas non esse.

Vesuvius mons Campaniæ intestinis ig-
nibus æstuans exusta evomuit viscera &
Constantinopolim usque violentâ eructa-
tione cineres ejecit. In cuius rei memo-
riam pro avertenda ira Dei octavo Idus
Novembris annua supplicatio haberi
cepit.

S. Remigius Francorum Apostolus vi-
ginti duorum annorum immaturâ adhuc
ætate divinitus coelestis luminis radiis il-
lustratus Rhemensis ecclesiæ in Gallia Epi-
scopus eligitur.

(472.) Ricimer Rex Gothorum A-
rianus Anthemium Imperatorem socerum
suum enecat, cum iam antea idem Ricimer
Olybrium Placidiaë maritum & senatorem
creasset Augustum, qui tamen haud diu
peracto scelere gloriatus post quadraginta
dies defunctus est. Olybrius quoque sep-
timo mense vitam peregit. Fuit autem
Ricimer tantæ potentiaë, ut non solum in-

S

star

star mancipiorum habuerit Imperatores Occidentis, pro arbitrio eos tollens & subrogans, sed ecclesiam S. Agathæ intra urbis mænia, ipsis invitis Romanis Pontificibus sibi vendicaverit, in quam cum suis Arianis conveniret, quæ postea a S. Gregorio sacris expiata, catholicis restituta est.

✽(473.)✽ Glycerius Ravennæ invasit Imperium Gundebaldo hortante, quo imperante Ostrogothi sub rege Valamiro, ac fratribus ejus Theodemiro & Videmiro in duas partes secti sunt, occiso Valamiro: una secuta est Videmirū in Italiam, ubi degerebat Glycerius: sed hoc defuncto, filium Patri cognominem Glycerius, in Gallias remisit ad Visigothos seu Gothos occidentales, quibus adjuncti Hispaniâ, & Galliarum partes occuparunt.

Theodoricus autem cum filio Theodorico Illyricum subiit & Theffalonicam oppugnavit, à qua muneribus tantum depulsus est. Obiit relicto successore Theodorico, cui nihil præter spem magnam reliquit.

✽(374.)✽ Natus ex Zenone genero Leonis Imperatoris, & filia ejus Ariadna filius Leo itidem nuncupatus, ab avo est nominatus Augustus, qui à tempore dignitatis

nitatis Augustæ vix decem mensibus elapsis, mortuus est eodem hoc anno, quo Leo senior Imperator vivere desit. Fuit autem Leo senior Imperator omni genere laudis dignissimus, si exceperimus, quòd cum hæreticis indulgentius egerit: dum Basilisco Verinæ conjugis Germano percipit, & Zenonem inexploratum sibi hominem, generum & administratorem Imperii cooptavit.

Zeno successit in Imperio Leoni, de quo suspicio invaluit, quòd ipse filium suum Leonem Augustum dictum a seniore Leone, malis artibus sustulerit è medio, ut ipse solus, non ut tutor, & procurator sed ut Imperator summam rerum teneret. Fuit autem Zeno tam profligatæ libidinis ut regale quid esse existimaret in oculis omnium libidinibus belluinis indulgere, Largus quidem in pauperes, ita tamen ut quas manu unâ elemosynas erogaret, alterâ ex subditorum bonis sine ulla misericordia & justitia raperet. Ex rapacitate illud etiam evenit, ut omnia Palatina officia publicè venalia exponeret: fuit insuper addictissimus hæreticis, qui & Fullo-nem expulso Martyrio restituit Antiocheno Episcopatum, & Timotheum Ælurum Alexandrinæ ecclesiæ sacrilegum invasorem cum honore revocavit.

✠(475.) ✠ Cum Rex Gothorum Euricus Arianus infesto exercitu non tantum regnum suum, sed hæresin etiam omnibus viribus propagare niteretur, Sidonius Avernensis civitatis Episcopus ope destitutus adversus arma tam potentis tyranni ad orationem confugit, & triduum rogationum jam ante à Mamerto Viennensi Episcopo institutum, post paschalia festa celebrari solitum longè lateque propagavit, & exitus declaravit his armis Eurico superiorem fuisse, cum civitas Arvernensis nullo hostium impetu, aut vi capi potuerit, reliquis Galliæ populis stragem, excidia & direptiones omni ex parte sustinentibus: quamvis hæc ipsa civitas tandem pacis universalis compositione factâ Gothis pacificè dedita fuerit.

Refertur hoc tempore inter gesta Arvernensis ecclesiæ non injucundum eximie castitatis exemplum, de viro & puella, qui conjuncti conjugio & in uno strato quiescentes perpetuam clam conservaverunt virginitatem, ac tandem, pari utrinque consensu separati invicem, vir quidem Clericalem, puella autem religiosum habitum amplexi sunt, cumque post aliquod tempus virgo demortua esset, & maritus jam clericus eam sepulchro solennibus ex-

equis

equiis conderet, & elevatis ad cœlum manibus Deo gratias agens contestaretur palam, se uti virginem acceperat, sic Deo suo ab omni contagio voluptatis puram & intaminatam reddere: Ipsa mortua subridens *Sile* inquit *Sile vir Dei, quia non est necesse ut nemine interrogante secretum nostrum fatearis.* Cum verò haud multò post etiam vir defunctus esset, & eâdem basilica diverso sepulchro conditus fuisset, mane factò inventa sunt sepulchra conjuncta, quæ postea sic perdurârunt, & incolæ hos *Duos amantes* vocârunt, summoque honore venerari cæperunt.

Accidit ibidem, ut Virgo aliqua, pudoris illibati *Georgia* dicta, cum funebri Pompâ efferretur, habuerit in comitatu suo gregem candidarum columbarum, defursum advolantium, super tumbam, eaque sepultâ pulchro ordine ad cœlum remeantium.

Timotheus Ælurus prorsus effreni furore bacchatur *Alexandriæ*, expulso Orthodoxo Episcopo ejusdem nominis *Timotheo* & cognomento *Solofaciolo*: Idem facturus *Constantinopoli*, *Zenone* hæretico multum favente, nisi Clerus & populus Catholicus vires, vitam, fortunas omnes opposuissent, omni prorsus aditu ad

ecclesias prohibito, & represso. Qui cum videret pererrumpere non posse, usitatam hæreticorum fraude usum, Oecumenicam Synodum cogi à Simplicio postulavit: ad hæc omnia in gratiam Zenonis tacente, Acacio Episcopo Constantinopolitano, cujus officium fuisset adversus lupum insurgere & clamare. Sed inutilis mercenarius obmutuit, & tantum veniente lupo non fugit.

(476.) Simplicius Pontifex scribit Zenoni Imperatori, & Acacio Episcopo Constantinop: & ad opprimendam Aërii audaciam adhortatur; nec ullam rationem ad Oecumenicum concilium cogendum inducit, asserens, id non facile ob quas-cunque indisciplinatorum Episcoporum insolentias fieri debere.

Orestes à Julio Nepote Magister militum creatus exiens Romam, quas acceperat copias in Dominum convertit, veniensq; Ravennam filium suum Augustum Momylum seu Momylum dictum, creat Imperatorem, acclamante exercitu, qui postmodum nuncupatus est Augustulus, vel ex convicio, vel ne bis repeti deberet Augusti nomen, si, quod nomen ei erat, Augustus, & quod ex dignitate imperatoria ei conveniebat, iterum Augustus nominare.

retur. Julius autem Nepos in Dalmatiam fugit, qui verò partes Nepotis sectabantur Odoacri Etulorum regem, ex ultimis glacialis orbis partibus novum orbis flagellū, à Deo jam paratum in Italiam advocârunt. Cujus adventu moveri & misceri omnia cæperunt, tantâ confusione, ut de nullo tempore minùs ordinatè historici scripserint, & silentio pleraque involverint. Certum est tunc temporis Orestem & Paulum fratrem ejus, qui Augustulum Cæsarem creârunt, extinctos esse. Augustulum autem ab Odoacre, in Campaniam relegatum, Galliam quoque divisam fuisse in Tetrarchiam inter Gallos, Francos, Burgundiones Romanosque: & Romanos quidem minimam particulam ac precariò quidem retinisse.

De Odoacre illud memorandum, quantum Arianus esset, nullum tamen negotium Ecclesiæ Catholicæ fecerit in rebus sacris; imò etiam multa Episcopis Catholicis petentibus indulserit. Ac nominatim S. Severinum Noricorum Apostolum valde coluit, quòd ei longè ante vilissimo tunc habitu juveni, regnum Italiæ prænunciâsset. Sed & illud admirandum est, cum universus orbis Christianus hoc tempore sub hæreticorum Principum dominio

constitutus esset, & nullum penitus Catholicum Regem alicubi saltem exiguæ provincie dominantem haberet, Odoacre Ariano Italiam, Burgundis & Gothis Principibus Arianis & Francis, tunc adhuc gentilibus Galliam, Africam Wandalis Arianis, universum ferè Orientale Imperium Zenone Eutychiano, totum denique orbem dominatu diviso hæreticis moderantibus, stetit tamen & perduravit Romana Orthodoxa Ecclesia, Portis Inferi nequaquam prævalentibus.

Basiliscus frater Verinæ Imperatricis, ejusdem anni consul in Oriente, Constantinopoli tyrannide insurgit adversus Zenonem, (Deo hoc flagello castigante hæreticum Imperatorem, qui Timotheum Ælurum, carnificem illum & parricidam sacrilegum in illam ecclesiam intrusit) expulsus Zeno cum Ariadna uxore confugit in Isauriam, ibique, ad mortem quæsitus à Basilisco, eo miseriarum devenit, ut in locis desertis æcolis incognitus degeret, & coactus interdum pane deficiente, herbas tanquam alter Nabuchodonosor manducaret, sicut ei antea Daniel Stylita prædixerat: Basiliscus autem Imperator declaratus Marcum filium suum Cæsarem, & Zenonidem suam conjugem Augustam constituit.

Basi-

Basiliscus autem, quanquam & ipse ad castigandum Zenonem flagellum esset, Zenonem tamen impietate & sceleribus superavit. Fuit enim Persecutor Orthodoxorum sceleratissimus, impellente maxime & veluti Erinni infernali vipereum virus afflante Zenonide conjuge, quantum pro Timotheo Æluro, pro Cnaphæo Fulrone, aliisque impiissimis hæresiarchis revocandis & intrudendis in Episcopales sedes æstuavit, tantum in eos, qui hæreticis se se opponebant, defæviit: expertus est barbaram crudelitatem inter alios Plato Cubicularius, quem ideo vivum comburi jussit, quod Timotheo Æluro restiterit.

Dum inter has furias Basilisci Ælurus die quodam insolentiùs triumpharet, & in Catholicam Ecclesiam Basilisci mandato Arianis primâ vice apertam, magnâ pompâ equo sublimis duceretur, magnâ Dei providentiâ accidit, ut superbus thrafo cadens ex jumento, quo vehebatur, fracto crure domum referretur.

Acacius Episcopus Constantinop. inter hos turbines litteris Simplicii Pontificis plurimum animatus ad resistendum Basilisco sanctissimos quosque Catholicos Episcopos convocat. Quos inter etiam Daniel

niel Stylita multis precibus rogatus atque etiam cœlesti voce de columna descendere iussus. comparuit. Et posteaquam Basilisci impietatem palam sæpius arguisset, populum prodigiis multis in fide Catholica confirmasset, & tyranni interitum prædixisset, ad columnam remeavit. Quo tempore plebs furiosa exactioibus immodicis contra Basiliscum exacerbata superposito igne florentissimam urbis partem, in invidiam tyranni incineravit, quo incendio Bibliotheca celeberrima continens librorum millia centena vicena conflagravit, quos inter servabatur etiam Draconis intestinum pedes centum vigintilongum, cui Homeri Ilias & Odisea aureis litteris cum historia rerum ab Hercibus gestarum inscriptæ fuerunt.

Basiliscus cum se adeò exosum videret populo, Clero, monachis, Acacio Episcopo & passim omnibus, vim insuper maximam addentibus tum Simplicii Pontificis litteris, tum Zenonis è latebris prodeuntis & collecto exercitu vires resumentis metu, ex improvise Catholicus apparere cæpit uti Saul inter Prophetas, leges contra Catholicos revocavit, hæreticos econtra decretis damnavit, & Acacio, ac Clero se cum Zenonide conjuge sua in eccle-

ecclesia expiavit, & nihil quo resipiscentiam contestaretur, larvatâ hypocrisi facere omisit.

Genenericus Rex Wandalorum vitâ fungitur, cum regnâset annos 37. & de urbibus duabus potentissimis totius orbis Carthagine & Româ, quarum expugnator fuit, trophæa erexisset, quæ fortuna nulli regum evenit.

(477.) Zeno cum copiis imminet Constantinopoli, quibus occurrens dux Basilisci Armatus sive Armaticus (præfecturæ militaris & Cæsaris dignitate filio promissâ) in Zenonis partes transit, quo audito fugit in ecclesiam Basiliscus cum uxore, sed inde retractus ab Acacio & Zenoni traditus est, missusque in castrum Limnas Capadociæ, hyemis tempore cum uxore & filiis, edicto simul divulgato, ne ab ullo aut vestibus aut cibariis juvarentur, quare se mutuo complectentes cum multis lacrymis frigore & inediâ confecti perièrunt.

Neque proditio bene cessit Armato: eum enim filius ejus Cæsar à Zenone dictus esset, statim pater cædi jussus est, & filius Clericus attonsus, postea feliciter Lizyci Episcopus creatus est.

(478.) Zeno recepto imperio mul-

ta laudabiliter ad mentem Simplicii Pontificis peregit pro bono ecclesiæ, hæreticos exterminavit (quos inter Ælurus, ratus Zenonem verè Catholicum esse, veneno hausto sibi mortem conscivit) S. Thecla martyri, quæ ipsi in exilio apparuit, & reditum in Imperium prædixit, amplissimum templum prope Seleuciam in Isauria construxit, Orthodoxos magno honore restituit, & favoribus suis respirantem ecclesiam recreavit.

Timotheus Solofaciolus honorificâ legatione, ad simplicium Pontificem missâ petiit absolutionem à delicto, quòd gladiis Eutychnorum compressus coactus fuerit nomen impiissimi Dioscori ad altare dicere, petiit insuper veniam pro multis aliis Episcopis, qui ab Æluro seducti durante persecutione in hæresin inciderunt. Ex quo apparet absolutionem à crimine hæresis jam tum Romano Pontifici reservari solitam, vel iis quibus ipse jam facultatem delegasset, neque ausum fuisse ex inferioribus sacerdotibus, quemcunque tantam sibi potestatem arrogare.

✱(479)✱ Orthodoxi Antiochiæ novis turbinibus ab Eutychnianis exagitantur, cum enim Stephanus Episcopus Catholicus in magna Ecclesia sacram synaxin solenni-

lenniter celebraret, Eutyichiani armati irruentes sacerdotes sævissimè trucidarunt, & ipsum Stephanum præacutis calamis ad similitudinem hastarum confecerunt, & corpus ejus in Orontem amnem projecerunt. Et hæc quidem immanissimè patrata sunt impulsore Cnaphæo Fullo- ne, qui ab ejus ecclesiæ sede, quam invaserat dejectus, nimis inconsultè in civitate degere permissus est, frustra reclamante Pontifice & jubente ut pestis illa longissimè transportaretur. Ipse tamen Imperator, in sacrilegos immisissis militibus facinus quamprimum vindicare non destitit, quem etiam Simplieius Papa vehementer obtestatus est, ut è finibus Romani Imperii nefandos illos hæreticos exterminaret.

✱(480.)✱ Hunnericus Wandalorum & Alanorum in Africa Rex, acceptâ legatione Zenonis Imper: potestatem permisit Ecclesiæ Carthaginensi post intervallum viginti quatuor annorum novum Episcopum eligendi hac conditione, ut Constantinopoli & per alias provincias Orientis Arianis daretur facultas ritus suos in Ecclesiis publicè celebrandi, quod si negaretur, minatus est, se omnes Clericos & Episcopos Afros ad Mauros relegaturum: cum vero Clerus recusaret hac conditione

ditione

nis inter Episcopos & diversas religiones
constituendæ, reipsâ autem desiderio hæ-
reses promovendi & Orthodoxos extir-
pandi, ipse Laicus homo de fide decretum
facere audeat, quod HENOTICON ap-
pellavit sive *Unitivum*, quasi unionem in-
troducere per hoc studiosissimè labora-
ret & omnibus Episcopis Monachis ac
Clericis illud acceptare & subscribere de-
tractantibus anathema infligit, in decreto
illo finxit se reipsâ trium synodorum Oe-
cumenicarum acta confirmare, Nicenæ &
Constantinopolitanæ Ecclesiæ, sic ta-
citam Chalcedonensis synodi abrogatio-
nem immiscuit qui apertè hæreticus audi-
re noluit. Cum verò fraus non succede-
ret, apertè etiam Chalcedonensem syno-
dum approbare cæpit, & Catholicos Epif-
scopos qui reipsâ piissimè dictæ synodi de-
finitiones tenebant ecclesiis suis ejecit,
quasi refractarios synodo Chalcedonensi
contrarios & fraudulenta tyrannide hære-
ticos, & de quibus constabat publicè, quòd
nihil minùs, quàm synodum illam appro-
barent, intrusit. Sic Cnaphæus, sic Petrus
Mochus, sic alii impii & rapaces lupi con-
stituti sunt ovium custodes. Dum autem
hac fraude uteretur ad Catholicos decipi-
endos ex suis quoque perdidit quàm plu-
rimos,

rimos, effecitque, ut edito a se Henotico adhærerent contra voluntatem suam. Qui deinde Acephali dicti sunt, eò quòd sub nullo Patriarchâ certo & sic sine capite seorsim convenirent.

HÆRESIS ACEPHALORUM

Qui etiam

DIACRINOMENI *sive* **HÆSITANTES**
appellati sunt.

Fuerunt fautores Petri Mochi heretici & Alexandrini Episcopi, cum verò Mochus aperto anathemate non vellet ferire Chalcedonense Concilium, accomodans se edito Henotico Zenonis, in quo nec ipse Imperator manifestè, sed tantum tacitè concilium illud reprobarvit, sic Mochum suum deserentes sectam suam inter se foverunt, & ex luto discordiæ ac heresis nati scarabei in suo nido colluserunt. Præcipuus autem illorum error erat in impugnanda cum Eutychete duarum Christi naturarum distinctione: & quemadmodum in hoc, sic etiam in aliis cum eodem heresiarcha insaniebant.

✠(483.)✠Simplicius excedit è vita, cui felix hujus nominis III. subrogatur, qui statim collecto Romæ 42. Episcoporum concilio Zenonis ENOTICON damnat, & Acacium Constantinop. Episc. de non defensa fide arguit, legatos mittit ad tur-

bas

bas in Orientali Ecclesia componendas,
& rem Orthodoxam promovendam.

Hunnericus Wandalorum Rex, ut tantò protervitiis sæviret dirissimis quæstionibus sacras Virgines subjecit, ut ab eis falso extorqueretur, Episcopos & Clericos cum eis agere impurè consuevisse, ut ex hac causa persecutio inferri posset, quâ immeritâ & iniquissimâ calumniâ prætextâ 4966. Episcopos & Clericos ex Africa in exilii desertum à Mauris crudelissimè rapi mandavit: quos inter Felix Abdiritanus Episcopus quadraginta quatuor annis Episcopali munere piissimè & laudabilissimè defunctus, cum Paralyti percussus, & membrorum usu destitutus jumento vehi non posset, ex adverso super burdone vinctus trunci adinstar toto itinere deportatus est. Sed non tantum tempestas hæc involvit Clericos, alii quoque innumeri in exilium expulsi, vel tormentis excruciat, squaloribus consumpti Martyrium glorioso agone consummaverunt.

(484.) Legati à Simplicio missi Constantinopolim ad Zenonem & Acacium, captivi, quamprimum & vincti detenti sunt, sublatis scriptis, quæ secum ferebant, ne illa Catholicis innotescerent, qui ut libertati restituerentur, blanditiis ab
Acacio

Acacio inducti eidem contra Pontificis
mandatum communicarunt, & absque
contradictione audierunt in Ecclesie sa-
cris Diptychis nomen nefandi hæretici
Petri Mochi inuasoris ecclesie Alexan-
drinæ commemorari, & sic seducti atque
peruersi Romam remissi sunt: ubi patefa-
ctis per monachos quosdam Acæmetas, his
quæ perperam acta sunt à Legatis, convo-
cato concilio tum Legati, tum Acacius
tanquam manifesti hæretici declarati
sunt, & damnationis sententia Constanti-
nopolim missa est. Quam cum ille Impera-
toris favore suffultus suscipere recusaret,
coacti sunt qui eam detulerunt, per quen-
dam ignotum monachum Acæmetensem
ipsam, dum ingrederetur Acacius ad cele-
branda sacra, in ejus Pallio suspendere, &
se ex conspectu eripere: Perrexit tamen
obstinatissime Acacius, licet Anathematis
vinculis alligatus sacra peragere, & eò per-
uenit insanix, ut nomen Felicis Papæ vit-
dictæ cæstro ex sacro Albo eraserit, mona-
chos carceribus, vulneribus, exiliis, & neci-
bus affecerit: quod ipsum à Fullone & Mo-
cho aliisque per totum Orientem factum.

Sed & alibi tempestas ingens turbavit
Ecclesiam. Hunnericus Rex Wandalo-
rum Arianus ad disputandum ex universâ
ditione

ditione suâ convenire jussit Episcopos Catholicos & Arianos, non ut mederetur vulneri Ecclesiæ inflicto, sed ut dolorosum vulnus crudeliùs exasperaret. In hoc conventu Ariani Episcopi cum se à Catholicis mox vincendos & confutandos errores suos prænoscent, ac causæ diffident, falsò Regi suggererunt Catholicos tumultuari, nec disputare velle, ideo Rex mandatum promulgavit, quo per totam Africam omnes ecclesiæ Catholicorum uno die clausæ sunt, & Catholici omnes iisdem pœnis mox subjecti, quas Imperatores adversus Arianos & alios hæreticos unquam decreverunt, nisi desertâ fide ab Arianis rebaptizarentur. Episcopi autem convocati ad disputandum omnibus rebus expoliati, dirissimè passi, ad diversa loca relegati ad agros exercendos & ligna cædenda, aliâque dura & contempta opera applicati.

Eugenius Episcopus Carthaginensis & omnium Primas in eremum deportatus & crudelissimo omnium Arianorum Episcopo Antonio cujusdam civitatis quæ eremo proxima erat, vexandus traditus est. Univerfus deinde Clerus Carthaginensis cæde & inediâ maceratus: ferè quingenti exilio consumpti, vel interfecti sunt, & tantò quidem

quidem Rex impius ferocius sæviit, quanto vidit amariore animo à multis sanctis confessoribus ad confirmandam Orthodoxam fidem miracula varia patrari.

Accidit eodem tempore, ut Cyrola Arianorum Antistitum Princeps, Eugenii qui cæcuna illuminavit, gloriam æmulatus, hominem pretio conduceret, qui se cæcum fingeret & prætereunte magno comitatu Cyrolâ ab eo illuminari vellet: quod ubi factum, & Cyrola cum solenni Arianzæ fidei contestatione, manum oculo simulati cæci admoveret, confestim reipsâ talpâ cæcior factus supposititius ille nugator palam cæpit aperire fraudem Cyrolæ & mendacem thaumaturgum cum suâ hæresi Arianâ execrari & abominari; Eugenius autem seriâ pænitiâ resipiscenti signo crucis visum restituit.

Illud quoque inter insignia multorum martyria & miracula passim hac persecutione à sanctissimis confessoribus patrata valde admirandum, quòd in Typasensi Mauritaniz civitate contigit, cum jussu Regis, plurimis Catholicis Ariano ejus civitatis Episcopo communicare detrectantibus, linguæ radicitus abscissæ essent, iidem nihilominus spiritu sancto operante, ita absque linguis articulatè, quamdiu vixerunt,

xerunt, locuti sunt, ac si integrâ linguâ pollerent.

Post hæc totam Africam (Deo scelera Arianae perfidiae duplici flagello castigante) dira fames & pestis de populata est. Et Hunnericus Rex veluti Antiochus quondam & Herodes putrefactis visceribus à vermibus consumptus, ac demum, quod Gregorius Turonensis scribit, à dæmone arreptus propriis se se morsibus laniavit, & turpissimam animam efflavit. Cui Gundabundus, ab aliis Rodagifus, paulò mitior, successit.

Eodem anno alius quidam barbarus Princeps idemque Arianus, infamis Ecclesiae persecutor in Gallia mortuus est. Euricus. Rex Gothorum, quoque haud dissimili ultione à DEO percussus interiit. Cui successit in Regno Alaricus.

(485.) Defuncto Childerico Francorum Rege apud Parisios in Galliis regnante, filius ejus Clodoveus, (nonnulli Ludovicum appellant) successit. Sic igitur Imperio Romano Occidentali, collapsò, & barbaris triplicis generis Gallias occupantibus, Gothis, Francis & Burgundis divinâ demum providentiâ factum est, ut ejus tantummodo gentis regnum ad posteros feliciter propagaretur, penes quam
vera

vera religio esset venustius germinatura. Cujus in Childerico flores apparuerunt, in Clodoveo collecti sunt fructus. Coluit ille quanquam Ethnicus adhuc S. Genesefan, veneratus S. Remigium Rhenensem Episcopum, eique amplissimas villas donavit, quas Remigius in pauperes erogandas curavit.

In tenebris Orientis, quas hæreses inducebant, veluti clarissimum lumen apparuit, in insula Cypro inventum corpus S. Barnabæ unâ cum Evangelio S. Matthæi ad pectus ipsius appposito & ab eodem manu propriâ olim conscripto, quo vera Christi Humanitas potissimum comprobatur in opprobrium hæresis Eutylianæ tunc in Orientali ecclesiâ grassantis, ipso S. Apostolo Anthemiæ Salaminæ Episcopo locum, in quo corpus conditum servabatur, cum signis & miraculorum virtute revelante.

✽(486.)✽ Sidonius Apollinaris Arvernensis Ecclesiæ Episcopus diem obiit vir omni litteraturâ sacrâ & profanâ excultissimus: de quo Gregorius Turonensis meminit ipsum ante suum obitum graviter vexatum fuisse à duobus illius ecclesiæ Presbyteris, qui sublatâ ei omni potestate à rebus ecclesiæ, arctumque ei victum & tenuem

venem relinquentes, ad summam contumeliam & contemptum redegerunt. Quos acererrima mox vindicta consecuta est, alter enim ipso die quo Sidonium de ecclesiâ extrahere decreverat, dum in secessu ventrem purgare niteretur spiritum exhalavit, atque sic Sidonius pristinae libertati restitutus est, ac paulò post sancto sine quiete. Alter verò post ejusdem obitum Episcopatum usurpare præsumens dum in medio convivio, quod sumptuosissimum civibus paraverat, calicem bibendum manibus teneret, divinitus ad experendam cum Sidonio causam citatus, elapso de manu calice mortuus corruit.

(487.) Theodoricus Amalus Rex Gothorum perfidus & ingratus in Zenonem, conatur ei Orientale Imperium surripere, hostilibus armis invadit & Constantinopolim in discrimen adducit. spe tamen suâ frustratus desit.

Redditâ à Gundabaldo Ecclesiæ pacem clarissimi Episcopi Africani, Clerici & monachi, qui metu persecutionis & tyrannidis ab Hunnerico contra Catholicos exercite, in hæresim lapsi sunt, reconciliantur. Qua de causâ celebratum est Romæ Concilium, in eoque decretum, ut quoad vivent, Episcopi ab omni Ecclesiasticâ dignitate

nitate

nitate & communione perpetuò exclusi, reliqui autem inferioris Ordinis Clerici per septem annos poenitentes peregrinæ tantum communicationis participes essent, quod idem statutum est de Monachis & Laicis.

✱(488.)✱ Acacius Constantinopolitanus Episcopus in anathemate suo perseverans moritur, de quo Suidas tradit, tantæ fuisse arrogantiae virum, ut sineret suas adhuc viventis imagines in Ecclesiis dedicari, quod de nullo ante eum Episcopo vel lectum vel cogitatum fuit. Successit autem Acacio Flavitas, quem alii Flavianum appellant, hæreticus pessimâ fraude. Cum enim Imperator chartam puram in Sacro altari posuisset, Deo supplicans ut per Angelum in eâ nomen scriberet, quem Ecclesiæ Constantinopolitanæ præfici vellet, atque ad eam rem impetrandam, quadraginta dierum jejunium indixisset, egit Flavitas cum templi custode multo auro, ut in eâ Charta nomen Flavitæ scriberet. Verum evedtus per has fraudes in Thronum Episcopalem, vindictâ divinâ agente, post quatuor menses repentinâ morte extinctus est, & custos templi patefactâ fraude punitus; & concessa est Episcopis libera eligendi facultas.

Ab anno 400. ad 500. 438

✽(489.)✽ Euphemius Catholicus eligitur Episcopus Constantinopolitanus, qui Concilium Chalcedonense quidem amplectitur, sed Acacii nomen ex dyptichis sacris auferre tergiversatur.

Theodoricus Amalus Gothorum Rex perumpit in Italiam, & Odoacrem cum exercitu occurrentem iteratis præliis vincit.

Clodovæus Francorum Rex vincit Syagrium, qui Sueffionensem tenebat civitatem, fugientemque ad Alaricum Wisigothorum Regem, qui aliam Galliarum partem occupabat, repetit & traditum occidit.

✽(490.)✽ Circa hunc annum complures viri Sancti in Hybernia elucescunt. Aurelius Britannorum Rex memorabilem de Engisto singulari ope Numinis victoriam reportat, & ut gratias DEO pro ea referret, profanatas à Saxonibus ecclesias hostium spoliis ditavit.



DECAS X.

✽ *Ab anno 490. ad annum 500.* ✽

491. **Z**eno Imperator (Pelagio insigni viro & Patricio qui impietatem ejus arguere ausus erat, ideóq; fractâ gulâ suffocatus est, ad justum Dei judicium provocante) morte, impietate suâ condignâ

T

gnâ

gnâ extinguitur, postquam annos septendecim imperâsset, morbo Comitiali quo crebrò laborabat arreptus, sive nimiâ crapulâ vel ebrietate sopitus, ut scribit Zonaras, vel aliâ ægritudine repentinâ afflatus, & pro mortuo habitus, vivus sepultus est. Cùm verò è sepulchro audiretur lamentabiliter domesticos & satellites implorare, ut inde educeretur non ad Imperium, sed monasterium, prohibente Ariadnâ uxore, cui invisus esse cœperat, ne quis monumentum aperiret, miserè periiit, sui ipsius lacertis & caligis, quas gestabat, comestis, ut postea monumento recluso compertum est.

Zenoni absque liberis defuncto, excluso quoque Longino ipsius fratre perditissimis moribus homine, ab Ariadna suffectus est Anastasius, nondum Ordinis Senatorii, sed assumptus è *Schola Silentiariorum* (sic appellabantur qui in Palatio Imperatoris militantes, ea quæ sunt quietis, curabant) quæ res movit suspicionem haud levem, evedtum eum fuisse ab Ariadna ob turpem amorum commixtionem: Et Euphemiùs Constantinopolitanus nullâ vi adigi potuit, ut eum coronaret, hæreticum appellans & indignum qui Christianis imperaret, nisi priùs scriptam ab eo referret fidei Orthodoxæ professionem &

& Chalcedonensis Concilii approbationem. Sic ab Euphemia repressus. saltem ad tempus Catholicum se exhibuit, alioquin valde lætantibus Manichæis & Arianis, eò quod mater Anastasii esset Manichæa, & Clearchus ejus avunculus, Arianus

Non diu sub larva pietatis, quam initio sui Imperii præferebat, latere potuit malitia Imperatoris, quin manifestis sceleribus proderetur. Ut primum enim stabilitum imperium vidit universum Imperium aristoeratiæ effecit, magistratus omnes vendendo, inexplebili pecuniæ cupiditate incensus, quâ provincias diripuit, ac subditos omnes expilavit. Et Promotum esse ad Imperium in summam Ecclesiæ desolationem in ipso fere Imperii exordio prænunciavit, cum bellum plebeium inter Byzantios exortum esset magnâ populi & urbis devastatione, quâ maxima pars urbis combusta est.

✠(492.)✠ Felix III. Pontifex Romanus ex hac vita decedit, cui subrogatus est vir doctissimus Gelasius filius Valerii, qui mox honorificis litteris Anastasium Imperatorem salutavit, sed responsorias non accepit.

Anastasius stabilito regno insolentior factus ab Euphemia sibi restitui cupit profectio-

fectionem fidei à se scriptam, eo prætextu, quòd videret Concilium Chalcedonense, à nonnullis reijci, ab aliis recipi, & inde plurimas oriri dissensiones, ad quas sedandas iussit, ut unusquisque secundum consuetudinem ejus loci, ubi degeret, de eodem Concilio sentiret, cæterum de illo nemo disputare præsumeret. Ex quo apparet Anastasium neque Manichæum, neque Arianum fuisse, sed *Acephalorum*, vel *hesitantium* sectæ.

✽(493.)✽ Theodoricus Amalus Rex Gothorum Ravennam, & in ea Odoacrum obsidione cingit, atque urbis Episcopo mediatorem agente, ita cum Odoacre convenit, ut ambo æquâ sorte in illa urbe viverent, & regno pariter potirentur. Quibus conditionibus aliquamdiu servatis Theodoricus ad Epulas invitatum Odoacrum fraudulenter occidit, posthæc Theodoricus reliquis suis hostibus conciliatis, integrâ potitus Italiâ, pacem per legatos ab Anastasio petiit & impetravit, & foedere cum Regibus aliis firmato animum rebus politicis moderandis penitus adjecit, usus potissimum operâ, magni Aurelii Cassiodori Senatoris, viri doctissimi & amplissimi. Et tametsi Arianus esset, Catholicos tamen omni officiorum genere benevolentissimè prosecutus est, &

& ostendit ægrè se ferre, si quis in ejus gratiam ad Arianos transfiret, quem etiam tradunt aliquando ministro cuidam, infano amore, dilectissimo ea de causa caput amputâsse, ac dixisse: *Si DEO fidem sinceram non servasti, quomodo mihi, qui homo sum, conscientiam sanam præstabis?* Aliaque multa proclara gessit, quibus Italorum animos sibi conciliavit.

Pelagiani Dalmatiam, & Picenum suâ hæresi infestârunt. Quamobrem graviter Gelasius arguit Piceni Episcopos de ipsorum oscitantia, præcipuè autem, quòd paterentur à Seneca quodam carioso sene, homine rudi & illiterato, in una eademque congregatione puellis sacris misceri monachos: asserebat enim tantam vim inesse hominis liberæ voluntati, etiam sine adjutorio Dei, ut, si vellet, posset inter adolescentulas versari, contrectare, & tamen nullatenus inquinari.

✽(494.)✽ Euphemius Constantinopolitanus Episcopus iteratò admonitus à Gelasio, ut Acacii nomen ex diptychis eraderet, magis obduruit, causatus scilicet non de fide, sed tantùm de moribus altercationem esse inter se & Romanum Pontificem, ac per Sedem Apostolicam magis exerceri vindictam, quod ab Acacio spreta esset, quam defendi justitiam.

præsertim cum ipse contra Orientales hæreticos fidei Catholicæ acerrimum ageret defensorem, & Concilium Chalcedonense tutaretur; quæ responsio Gelasium impulit, ut Romæ septuaginta Episcoporum Concilium congregaret, in quo ad reprimendam Constantinopolitanorum Episcoporum, se supra alios erigentium præsumptionem, præter alia multa de primatu Ecclesiæ Romanæ supra alias ecclesias voce Domini instituto decreta edita sunt; & inter hæresiarchas ac schismaticos Acacius quoque anathematis sententia denuò innodatus est.

Clodoveus in Gallia Rex adhuc paganus uxorem ducit Crotildem, seu Clotildem Christianam fœminam, filiam Gundebaldi Regis Burgundionum, per quam etiam ipse postea ad Christi veram fidem maximo ecclesiæ incremento adductus est. Voluit autem Deus tanti conjugii primitias sibi offerri, cum primogenitum filium ex ea natum & baptizatum à Clotilde, ac *Jugomerem* nominatum matrâ morte eripuit. Unde Rex commotior factus in Clotildem, quasi ob Baptismum impertitum, à Diis offensus puer subtraheret, vehementer eam increpavit, Clotildis autem DEO vero confisa editit secundò genitum eundemque bapti-

ptizavit & Clodomirum appellavit, quo
ægrotante, acerrimè iterum à Rege re-
prehensa confugit ad preces, & sanitatem
impetravit filio, & marito Religi onis Chri-
stianæ æstimationem ingeneravit.

S. Benedictus Magnus monachorum
Patriarcha & Occidentalis Ecclesiæ decus
Nursiæ nobili genere ortus, ac Romæ lit-
teris operam navans, ex urbe discessit, &
altioris vitæ institutum sectaturus, ad lo-
cum, qui dicitur Sublacus, juxta Simbrui-
nos montes, in altissimam speluncam pe-
netravit, in eaque sic per triennium deli-
tuit, ut unus id sciret Romanus Mona-
chus, quo ad vitæ necessitatem ministro
utebatur. Sed Dei revelatione & virtu-
te miraculorum notior factus, vitæ suæ ex-
emplo tam multos in sanctum vitæ institu-
tum pertraxit, ut brevi duodecim à se ere-
cta monasteria monachis repletet.

✠(495.)✠ Euphemius sibi prima-
tum supra Orientales ecclesias vendicans,
eo titulo, quòd tunc Constantinopolis urbs
regia esset, nullis Gelasii Papæ dehortatio-
nibus acquiescens, tandem justo DEI
judicio ab ipso hæretico Imperatore
Anastasio compefcitur, & Sede suâ ex-
turbatus in exilium relegatur, tum quia
Mauris favit, Imperatore bellum contra
eos gerente, tum quia Imperatori ad kn-

perium evedto comminatus fuit, se illum in ordinem redacturum & inter tonsuratos connumeraturum, si perseveraret hæreticus esse. Ob quæ Euphemius merito gloriosum Confessoris titulum consecutus fuisset, si in cæteris Romanæ Ecclesiæ se se fidelem & obedientem præstitisset, at verò propter obstinatum etiam ex his tam laudabiliter factis promerita gloria ita obscurata est, ut qui nomen Acacii ex Diptychis eradere noluit, suum nequidem nomen in eisdem conservaverit, expunctus ex Albo sacro, & schismaticorum notâ fœdatus: Cui in Sede Macedonius vir pius & Religiosus successit.

✽(496.)✽ Gelasius scriptis, & præclare gestis clarissimus Pontifex optimè de Ecclesia meritis diem obit, & Anastasius II. Patriâ Romanus, Pontifex creatur.

✽(497.)✽ Anastasius Pontifex legatos mittit Anastasio Imperatori pro pace in Ecclesia componenda, quos Imperator dolosè spe pacis detinuit molitus interea, si quo modo posset Pontificem inducere ad subscribendum Henotico, sive Unitivo, vel ut alii appellant Pacificatorio Zenonis, & referunt Historici quidam, quasi Pontifex ad id faciendum propensior jam fuerit, sed quòd admirabili divinæ providentiæ adscribendum est, morte præven-

tus

tus fuerit. Observatum id enim est, quòd Deus titubantem Ecclesiæ Rectorem prius ab humanis subduxerit, quàm exequeretur aut decerneret, quod meditaretur.

SECTA PACIFICORUM.

Memoratum est supra, quòd Zeno Imperator Eutychetis ac Dioscori heresi imbutus condiderit editum HENOTICUM sermo pacificatorium, quo inducti fuerunt tum Catholici ad aliquid de veritate fidei remittendum; tum heretici Eutychiani ad aliquam partem vanitatis suæ rejiciendam, ut ad commentitiam pacem utrique pertingerent, hinc quidem Eutycheti anathema dicendo, illinc verò Chalcedonense concilium, in quo error ejus damnatus fuerat, conculcando. Unde res eo devenit ut praelatus quilibet, faceret in sua ecclesia quicquid lubebat. Quam prætentam pacem ubi Anastasius Imperator amplexatus est, neque promulgatum fuit in ecclesia Chalcedonense concilium, neque ab universis rejectum, dictique sunt plerique specioso nomine PACIFICATORES, reipsa conturbatores.

✽(498.)✽ Anastasius Papa moritur, antequam Festus Patricius Romam venisset, ut præstaret, quod Imperatori pollicitus fuerat suaturum se Romano Pontifici subscriptionem Henotici Zenonis. Falsum igitur est, ex calumniis schismaticorum depromptum mendacium, quòd

Anastasius Papa fulmine percussus interierit, ut quidam temere scribunt, aut ignoranter, confundentes Anastasium Pontificem cum Anastasio Imperatore, qui aliquot annis post fulmine tactus occubuit.

SCHISMA LAURENTIANUM.

Festus elapsa occasione id quod promiserat in Anastasio, in successore ejus efficere attentavit. Cum enim post Anastasij obitum die quarto in Basilica Constantiniana legitime ex Diacono Romano Pontifex creatus esset, Symmachus natione Sardinus, eodem die agente Festo, inimico homine super seminante discordia zizania Laurentius Presbyter intrusus est schismaticus, qua de causa ortis non tantum inter Clerum, sed etiam inter senatores ingentibus discordiis, plurima mala in ecclesiam inuenta sunt, & utraque pars mox Ravennam ad Theodoricum Regem convenit, qui ita sententiam suam in hac controversia effatus est, ut qui primo electus esset, & à majori parte, ille sederet. Quibus conditionibus cum Symmachus superior esset, ille Pontificatum quidem retinuit, Radix autem multorum malorum extirpata nondum fuit, sed ultra progeneravit.

Longinus frater Zenonis Imperatoris homo spurcissimus & rapacissimus, apud Antiochiam Isauriæ captus, & catenis vinctus, Anastasio missus Constantinopolim, posteaquam populo ibidem ingens spe-

Etacu-

saeculum dedisset, apud Nicæam variis tormentis excruciatum, poenas exolvit turpitudinum suarum, quibus sacra & profana fœdavit.

(499.) Romæ cogitur Concilium à Symmacho Pontifice, nequaquam autem à Theodorico Rege, indictum, ad sanciendos canones pro ambientium prociacia imposterum retundenda. Præter alia multa decretum speciatim est, ut excommunicati ipso facto & exauctorati posthac essent Clerici cujuscunque Ordinis, qui in perstito Pontifice, eoque inconsulto de alterius post illius obitum electione quomodocunq; Paciscerentur, aut deliberarent, vel ipsi Pontificatum ambirent, & si Papæ mors tam subito accederet, ut de electione sui Successoris non posset decernere, tunc qui ab universo Clero aut majori parte electus esset, consecraretur; sic tamen, ut privatis passionibus suffragium nullatenus adhibeatur.

Per successoris electionem non est intelligendum, quod Pontifex Romanus sibi ipsi subroget successorem (nunquam enim post Petrum id reperitur tentatum fuisse) sed in Reverentiam sedis Apostolicæ & Vicarii Christi decedentis Pontificis, rogaretur sententia, de successore, quæ tamen à Romano Clero collatis suffragiis num rata habenda esset, deliberaretur. Subscripsere huic

con-

concilio Episcopi 72. & Presbyteri 67. quos inter primus fuit Laurentius, ipse ille qui in schismate Antipapa insurrexerat, & in hoc eodem concilio Episcopus Nucerinus creatus est, non aquit, *ate sed temporum miseriâ ita postulante.*

Cùm Anastasius Imperator uti priorum Pontificum, ita etiam Symmachi admonitionibus absterritus Orthodoxos ad coniunctionem cum hæreticis violentè adigeret, scelerum vindex Deus, obstinaciam hæreticam ulturus intimis finibus Borealibus barbarum populum Bulgaros fuscitavit, qui violentis agminibus sese in Thraciam effuderunt, & Romanum exercitum deleverunt. Unde qui ferro victus fuerat Anastasius, ingenti vi auri persolutâ ad tempus quidem grassationes hostiles retinuit; victores tamen auro suo non omnino exarmavit, ut hostes esse desinerent.

Videbatur quidem Schisma Laurentianum non nihil sedatum, Festo tamen & Probino agentibus magno conatu, recruduit. Laurentium enim occultè in urbem revocârunt, unde tam Clerus quàm Senatus divisus est, & plurimæ cædes atq; expilationes factæ. Quin & illud Senatorum suggestione contra Canones factum est, ut Rex Theodoricus visitatorem mitteret Apostolicæ Sedis Petrum Altinæ civitatis Episcopum, qui de criminibus Symmacho
impo-

Impositis cognosceret, de qua visitatione Ennodius in libello Symmachi defensorio graviter in eos invehitur, qui id petere ausi fuerunt & hæc subdit: *Pontificem Deus suo sine questione reservavit arbitrio, voluitq; Beati Petri successores cælo tantum debere innocentiam, & subtilissimi discussoris indagini in-violatam exhibere consentiam, ipsi verò quicquid ubique fidelium est submitit.*

✽(500.)✽ Ob visitationis hujus iniquitatem, utpote quæ fieret *contra Religionem* (uti acta Synodi loquuntur) *contra statuta, & regulas majorum*, summopere exhorrescentes Orthodoxi (præsertim cum viderent missum visitatorem contra expressa mandata Regis, Schismaticorum parti tenerius adhærere) Theodoricum hæreticum Regem implorârunt, ut finiret res ecclesiæ Romanæ absque ignominia nota, more majorum in synodo tractari, qui ut suâ auctoritate tumultus haud dubiè in synodo movendos coërceret, Romam advenit, & Regiâ munificentia à Senatu populoque Romano exceptus est. Cui plausui & publicæ exultationi S. Fulgentius ex Sicilia ad Limina Apostolorum salutanda peregrinatus opportunè interfuit, & magnificentia advenientis Regis, atq; urbis gratulantis & exultantis summo opere excitatus est ad cæli divitias contemplandas.

Sin-

Singulari Divini Numinis Providentiæ adscribunt Fasti Romanæ Orthodoxæ Ecclesiæ, quòd hoc tempore quo se consumptam putare potuisset Ecclesia, nullo in orbe terrarum Catholico Rege existente, in medio nebulæ & caliginis Deus quasi stellam matutinam exoriri fecerit Clodoveum Francorum Regem, eumque hoc anno cœlitus illuminatum ad fidei agnitionem pertingere voluerit. Erat hic annorum Clodovei Francorum Regis decimus quintus, quo cum acerrimo contra Alemannos prælio intricatus & coarctatus vidisset suos ad internecionem prope ultimam deleri ac pessundari, invocatis frustra Diis suis, compuncto corde & elevatis in cœlum oculis, vovit Jesu Christo, quem Clotildis prædicaret, filium Dei vivi, ipsius se fidem suscepturum, dimisso Deorum cultu, si victoriam contra hostes indulgeret. Itaque eodem momento tergavertentibus Alemannis, gloriosissimam potitus victoriâ, quam Regem ipsum interemit. Posthæc eadem agente Clotilde a S. Remigio Rhemensis de voto exsolvendo monitus, promptè vocanti Deo obtemperavit; & ne solus, sed ut Regem decebat, pompâ Deo gratiore solennitatem adornaret, voluit unâ secum & populum tanti gaudii, & beneficii cœlestis confor-

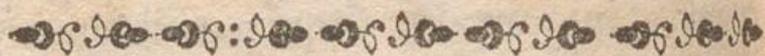
tem esse, nec difficile id erat obtinere. Deo quippe qui cor Regis versabat, populi quoque corda moderante, vox una fuit populi pariter acclamantis: Mortales Deos abjicimus, & Deum quem Remigius prædicat immortalem sequi parati sumus, quæ magnificè ac simul piè omniibus præparatis Rex prior ad baptismum progressus his verbis a Remigio exceptus est *mitis depone colla sicamber, adora quod incendisti & incende quod adorasti*. Post quæ baptizatus Clodoveus & sacro Chrismate delibutus, atque uno cum ipso soror ejus ALBOFLEDIS & magna pars exercitus, ineffabili totius Christianæ Ecclesiæ gaudio & animarum emolumento.

Cùm ante baptismum Remigius coram aulicis Regem sacris mysteriis aliquandiu instrueret, subita lux cœlitus illapsa totam domum replevit, tanquam lux solis radiantis, & pariter audita vox est: *Pax vobis, ego sum nolite timere, manete in dilectione mea*. Tantæque claritatis gloria S. Episcopum perfudit, cum exquisitissimi odoris suavitate, ut evidenter adverteretur illuc auctorem, lucis, & suavitatis spiritum S. sua dona diffundere.

Contigit & illud, ut ampulla Chriftomatis ore columbæ desuper venientis adferretur, quæ tum fons more solito, tum etiam ipse

ipse

ipse Rex sacratuſ eſt. Cuiuſ exemplo ſucceſſoreſ Francorum Reges ejuſdem cœleſtis ampullæ perenni, nec unquam deficiente ſacro oleo haſtenuſ inungi conſueverunt.



Sub hoc jubare Eccleſiæ Romanæ Ortho-
doxæ in apricam pacis ſerenitatem ex
hæreſum nebuliſ eluctantiſ ſiſtere, & pri-
mæ huic parti Jubilæi ſæculariſ finem im-
ponere tempuſ & ordo diviſionis poſtu-
lant. Huc uſque enim per quinque ſcili-
cet prima Sæcula fatentur Novatoreſ Ec-
cleſiam veram à Chriſto & Apoſtoliſ ac-
ceptam doctrinam retinuiſſe, & ſponſant
permanſiſſe Spirituſ ſancti, ſine defectu,
ſine rugâ, ſine macula. Quam verò moder-
næ eccleſiæ facieſ conformiſ ſit primæ,
ſcire volenti ad oculoſ demonſtrat idem
adhuc Primatuſ Romanæ Eccleſiæ, eadem
potenſtaſ definiendi, & judicandi: hæreſum
ex eadem infalliibili Cathedra Petri dam-
natio: eadē fidei invariata confeſſio: idem
Doctoreſ in Eccleſia conſenſuſ, & eadem
intemerata doctrina: Verbo eadem facieſ
primitivæ & modernæ Eccleſiæ, facieſ
ſoliſ, & non facieſ lunaſ, non enim in luna
ſed in ſole poſuit DEUS tabernaculuſ ſuum.

F I N I S.

IN.